

Wie is een Israëliet?

Door Dr. Stephen E. Jones

Wie is een Israëliet?

Door Dr. Stephen E. Jones

De Bijbelteksten in dit boekje komen uit de NIEUWE BIJBELVERTALING (NBV) tenzij anders aangegeven.

Kopiëren voor niet-commerciële doeleinden toegestaan

Originele titel: *Who is an Israelite?*

Bereastudies
Serieuze Bijbelstudie

Wie is een Israëliet

DOOR DR. STEPHEN E. JONES

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Hoe Jakob een Israëliet werd	6
Hoofdstuk 2: De zonen van Jozef kregen de naam 'Israël'	11
Hoofdstuk 3: De breuk: Israël en Juda	18
Hoofdstuk 4: (Echt)scheiding en verstrooiing	23
Hoofdstuk 5: Het Israël uit Romeinen 9 tot Romeinen 11	34
Hoofdstuk 6: Hertrouwen en verzamelen	42

HOOFDSTUK 1

Hoe Jakob een Israëliet werd

Jacob en Esau waren tweelingbroers. Zij waren de zonen van Isaak, de zoon van Abraham. Beiden waren niet geboren als Israëliet. Die naam moesten zij verdienen door de ontwikkeling van een goddelijk karakter. Bij de naam Israëliet hoort immers een zeer belangrijke roeping – het recht om de wereld te regeren! Dit heilige recht is ooit aan Adam gegeven en via zijn kinderen weer doorgegeven. Uiteindelijk zou dit recht bij de Messias terecht komen als de grote Zoon van Adam.

DE TWEE MANDATEN (DELEN) VAN HET GEBOORTERECHT

Omdat Esau als eerste geboren is, en dus de oudste zoon was, was hij juridisch gezien degene die het eerstgeboorterecht van zijn vader zou erven. Oftewel, wanneer Isaak zou sterven zouden de bezittingen van de familie aan hem toebehoren.

Er was echter ook een geestelijke erfenis – een roeping – die in de Bijbel gekoppeld wordt aan het eerstgeboorterecht. Deze roeping komt in twee delen, beide voor het eerst genoemd in Genesis 1:28,

28 Hij zegende hen en zei tegen hen: 'Wees vruchtbaar en word talrijk, bevolk de aarde en breng haar onder je gezag: heers over de vissen van de zee, over de vogels van de hemel en over alle dieren die op de aarde rondkruipen.'

Adam was door God geroepen om te heersen over de aarde en haar te onderwerpen. Hij was dus door God aangesteld als koning. Dit noemen we dus het 'regeringsmandaat' of heersersmandaat. Dit was geen roeping om het tot een koninkrijk van mensen te maken, maar om de aarde het koninkrijk van God te laten zijn.

De hof van Eden was het embryo van het Koninkrijk van God, omdat het relatief klein was. We weten de afmetingen niet, maar het besloeg zeker niet de gehele aarde. Het was klein, omdat de bevolking van dit Koninkrijk ook klein was. Daarom werd aan Adam en Eva een tweede mandaat gegeven: "Wees vruchtbaar en wordt talrijk." Dit zou er voor zorgen dat het Koninkrijk bevolkt zou worden en dus zou moeten uitbreiden totdat het de gehele aarde zou vullen met mensen die in onderwerping aan God zouden leven.

Het heersersmandaat en het vruchtbaarheidsmandaat tezamen vormen het geestelijk eerstgeboorterecht dat via Adam werd doorgegeven aan zijn nakomelingen. Nadat Adam stierf werd het recht doorgegeven aan de eerstgeborene van de volgende generatie. Uiteindelijk werd dit recht aan Noach gegeven en toen aan zijn zoon Sem. Sem leefde meer dan 600 jaar en overleefde dus ook Abraham. Het eerstgeboorterecht werd dus niet aan Abraham gegeven, maar aan Isaak.

DE STRIJD TUSSEN JAKOB EN ESAU

Toen Isaak zijn twee zonen ontving, ontstond er een conflict over het eerstgeboorterecht. Hoewel Esau de oudste zoon was, werd er bij zijn geboorte geprofeteerd dat de oudste de jongere zou dienen (Gen. 25:23). Toen de jaren vorderden geloofde Jakob deze profetie, maar Esau niet. Het probleem ontstond echter toen Jakob, wiens naam 'bedrieger' betekent, niet het geduld kon opbrengen om God deze profetie te laten uitwerken en dacht dat God wel een helpende hand nodig zou hebben.

Op een dag kwam Esau zeer hongerig thuis van een niet succesvolle jacht, en Jakob weigerde hem voedsel te geven, tenzij Esau zijn eerstgeboorterecht zou verkopen.

Iemand zou kunnen zeggen dat dit gewoon 'slimme handel' is van Jakob, maar het is echter zo dat dit geen christelijke manier van handelen is; zeker niet ten opzichte van je broer. Toen Jakob het geboorterecht kocht voor een kop soep, was dit in Gods ogen geen wettige transactie volgens Leviticus 25:14,

14 Wanneer je een stuk grond aan een ander (amiyth, 'een naaste, een buurman') **verpandt of van een ander in pand neemt, mag je elkaar niet benadelen** (anah, 'onderdrukken, mishandelen').

In de context van kopen en verkopen iemand bedriegen, betekent feitelijk niets anders dan misbruik maken van de situatie. Bijvoorbeeld iets voor een zeer lage prijs kopen van iemand die er niet vanaf kan komen en dit voor een zeer hoge prijs aan iemand verkopen die wanhopig is. Helaas doet het moderne kapitalisme niet anders en noemt men dit 'goede handel'. Maar de wet hierboven geciteerd laat ons het karakter en de wil van God zien in deze zaken. Paulus zegt in Romeinen 3: "Want juist de wet leert ons de zonde kennen." Jakob brak deze morele wet toen hij het geboorterecht kocht van zijn broer voor een schotel linzenmoes. Jakob zou nooit genoeg geld gehad hebben om het eerstgeboorterecht te kopen voor een eerlijke prijs, dus hij had moeten wachten tot God hem dit recht zou geven.

Echter, op dit moment van de geschiedenis was het heersersmandaat al gesplitst van het vruchtbaarheidsmandaat. Het geboorterecht dat Esau verkocht had alleen betrekking op het vruchtbaarheidsmandaat, waar we later meer over zullen zeggen. Op een zeker moment wordt Isaak zo ziek dat hij dacht dat hij zou gaan sterven. Isaak riep daarom zijn zoon (Esau) en vertelde hem dat hij hem de zegen van het heersersmandaat zou willen geven, maar eerst moest Esau op jacht gaan en een maal voor Isaak bereiden.

Maar Isaaks vrouw, Rebekka, hoorde de woorden van Isaak en zij wist dat Jakob beide mandaten zou moeten ontvangen. Daarom verkleedde ze Jakob als Esau door zijn armen en handen harig aan te laten voelen zoals Esau's armen en handen. Ze bereidde ook een geitenbokje voor Isaak en stuurde Jakob zo naar Isaak. Isaak was blind (Gen. 27:1) dus hij kon Jakob niet herkennen, maar zijn gehoor was nog prima. In vers 22 zegt hij: "Het is Jakobs stem, dacht hij, maar het zijn Esau's handen." Isaak was echter nog niet overtuigd en vroeg vers 24:

24 'Ben je echt mijn zoon Esau?' vroeg hij nog. 'Ja,' antwoordde Jakob.

Jakob loog tegen zijn vader om zo de profetie in vervulling te laten gaan. Sommigen hebben gezegd dat Jakob hiermee een goed werk verrichtte, maar het feit is dat Jakob ervan uitging dat God zelf niet capabel genoeg was om de profetie in vervulling te laten gaan. Jakob wilde Hem een handje helpen door te liegen. Dit was verkeerd.

DE BELOFTE AAN ESAU

Toen Esau terug kwam van de jacht en ontdekte dat Isaak zijn jongere broer had gezegend, werd hij – begrijpelijk – ontzettend kwaad (Gen. 27:34). Hij vroeg of er ook nog een zegen voor hem was, zie vers 39 en 40,

39 Zijn vader Isaak antwoordde hierop: 'Ver van de vette grond zul je wonen, ver van de hemelse dauw. 40 Je zult leven van je zwaard en dienstbaar zijn aan je broer. Maar heb je je eenmaal losgerukt (rood, 'verwilderd zijn; of heersen over anderen door ze te vertrappen'), **dan werp je zijn juk van je nek.'**

Isaak wist dat Jakob de zegen door fraude en leugen had verkregen en daarom zei hij dus tegen Esau dat zich de diefstal van het heersersmandaat eens in de geschiedenis zou wreken en dat Esau over Jakob zou heersen. Het is zelfs zo, dat als we de latere wet van Mozes bestuderen, we zien dat diefstal dubbel vergolden diende te worden! (Ex. 22:1-4).

De manier waarop Jakob Esau zou moeten terugbetalen is dus door het heersersmandaat terug te geven aan Esau en God zelf ervoor te laten zorgen dat Esau uiteindelijk ontferd zou worden, zonder de leugens van Jakob hierbij nodig te hebben.

Omdat Jakob het vruchtbaarheidsmandaat voor een oneerlijke prijs heeft verkregen, moet Jakob ook daarvoor terugbetalen aan Esau.

Dit is de basis van de strijd om het eerstgeboorterecht. Laten we nu gaan kijken hoe God Jakob uiteindelijk gestraft heeft en hem aan Esau heeft laten terugbetalen conform de profetie van Isaak.

JAKOB ONTVANGT DE NAAM ISRAËL

Er wordt wel gezegd dat Esau leefde door zijn spieren en Jakob door zijn verstand. Verstand kan echter ten goede en ten kwade worden ingezet. Jakob gebruikte zijn verstand om zowel zijn broer als zijn vader te bedriegen. Hierom moest hij zijn ouderlijk huis verlaten, weg bij zijn familie, en bij zijn oom Laban intrekken in het land Syrië. Hij leefde hier twintig jaar en werkte in al deze jaren voor zijn oom Laban. Laban had ook wat sluwe trekjes en heeft het salaris van Jakob tien keer aangepast (Gen. 31:7). Ondanks dit wist Jakob zijn oom steeds weer te overtreffen en werd hij rijk van de vergoeding die zijn oom hem gaf. Uiteindelijk verliet Jakob Syrië en ging terug naar het land van zijn vader (Kanaän).

Op de terugweg stopte Jakob bij de beek Jabbok, waar hij hoorde dat Esau onderweg was met 400 gewapende mannen. Hij werd uiteraard heel bang en ging die nacht in gebed. Genesis 32:25–29 zegt het volgende hierover,

25 Maar zelf bleef hij achter, helemaal alleen, en er worstelde iemand met hem totdat de dag aanbrak. 26 Toen de ander zag dat hij het niet van hem kon winnen, raakte hij Jakobs heup aan, en daardoor raakte Jakobs heup tijdens die worsteling ontwricht. 27 Toen zei de ander: 'Laat mij gaan, het wordt al dag.' Maar Jakob zei: 'Ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent.' 28 De ander vroeg: 'Hoe luidt je naam?' 'Jakob,' antwoordde hij. 29 Daarop zei hij: 'Voortaan zal je naam niet Jakob zijn maar Israël, want je hebt met God en mensen gestreden en je hebt gewonnen.'

Jakob betekent letterlijk 'hielenlichter', oftewel 'bedrieger'. Israël betekent 'God regeert'. Sommigen menen dat Israël 'regeren met God' betekent, alsof Jakob deze vechtpartij met de engel gewonnen heeft. Maar geen mens is sterker dan God, en de betekenis van de nieuwe naam van Jakob laat zien dat hij gewonnen had door te verliezen. God gaf hem een nieuwe naam omdat hij uiteindelijk de soevereiniteit van God had geleerd en ervaren door de worsteling te verliezen.

Dr. Bullinger schrijft in zijn opmerkingen over Gen. 32:28 in de Bijbel:

"Israël = 'God beveelt, geeft orders, of regeert'. Mensen proberen het maar falen uiteindelijk altijd. Volgens veertig Hebreeuwse namen die 'El' of 'Jah' bevatten blijkt dat God altijd de doener is binnen de naamsbetekenis (bv. Dani-el: 'God oordeelt')."

"Gewonnen (NBV) / **overmocht** (SV) = 'heersen, slagen'. Jakob streed voor het eerstgeboorterecht en slaagde, hij streed voor de zegen en slaagde, hij streed met Laban en slaagde. Hij had met mensen gestreden en slaagde steeds. Nu streed hij met God en faalde. Daarom wordt zijn naam veranderd in Isra-el 'God regeert' en 'God bepaalt'. Hij leerde hier de les die hij nodig had, namelijk de afhankelijkheid van God."

Zoals Jakob worden ook wij ware Israëlieten door een verandering in ons karakter. Wij moeten allemaal de les van Jakob leren. Het is de les dat God sterker en machtiger is

dan wij. Het is de les dat we vertrouwen moeten hebben in de soevereiniteit van God en niet moeten proberen Hem een handje te helpen met ons 'vlees' om zo Zijn beloften te verkrijgen. Het is niet nodig dat wij liegen en bedriegen en zo God denken te helpen. Wie deze dingen doet bewijst een Jakobiet te zijn en geen Israëliet.

We zien dus dat Jakob niet een geboren Israëliet is. Hij werd een Israëliet nadat hij een heel belangrijke les had geleerd over de soevereiniteit van God. De term Israël is niet slechts een kwestie van genealogie, maar getuigt van een karakter. Pas later in de geschiedenis werden de nakomelingen van Jakob–Israël Israëlieten genoemd, om hiermee aan te geven dat zij fysieke nakomelingen waren van de man die een nieuwe naam ontving.

Deze eerste betekenis van de naam Israël is belangrijk voor onze studie: 'Wie is een Israëliet?'

HOOFDSTUK 2

De Zonen van Jozef kregen de naam 'Israël'

Toen Jakob–Israël voelde dat hij ging sterven op de leeftijd van 147 jaar, zegende hij de zonen van Jozef het eerste en gaf hen het vruchtbaarheidsmandaat, wat toen het eerstgeboorterecht genoemd werd. Jakob bad over Efraïm en Manasse in Genesis 48:16 het volgende,

16 de engel die mij heeft bevrijd van alle onheil, hij geve deze jongens zijn zegen. Moge mijn naam door hen voortleven, en ook die van mijn voorouders Abraham en Isaak, en mogen zij zich over de hele aarde uitbreiden.'

Jakob refereert hier aan de engel met wie hij destijds gestreden had; de engel die hem de naam Israël gegeven had. Hij zegende zijn kleinzonen door hen erfgenaam te maken van de naam Israël. Deze zegen had specifiek betrekking op het vruchtbaarheidsmandaat, want hij zei dat *'zij zich over de hele aarde uitbreiden'*.

Laten we hier ook opmerken dat de zonen van Jozef de naam Israël niet rechtmatig konden toe eigenen alvorens deze naam aan hen werd gegeven middels de zegen. Een natuurlijke zoon (via geboorte) is een Jakobiet; een Israëliet is een erfgenaam van het eerstgeboorterecht.

HET EERSTGEBORTERECHT AAN JOZEF GEGEVEN

Ruben was de oudste zoon van Jakob. Zijn naam betekent 'zie een zoon!' Hij zou het eerstgeboorterecht hebben ontvangen, maar werd hiervoor gediskwalificeerd door de zonde. En daarom ging het geboorterecht over van hem op Jozef. In Gen. 49:22 zegende Jakob Jozef met de volgende woorden,

22 Een vruchtbare wijnstok (ben, 'zoon, tak van de familieboom') is Jozef, een vruchtbare plant bij een bron, met ranken (bath, 'dochters') die reiken tot over de muur.

Het Vruchtbaarheidsmandaat wordt uitgedrukt in termen van *zonen en dochters*. Enerzijds is dit het Koninkrijk, als verlengstuk van de Koning (Heersersmandaat). De zonen en dochters zijn de burgers van dit Koninkrijk. Ten diepste gaat het Vruchtbaarheidsmandaat over de roeping om de geopenbaarde zonen en dochters van God voort te brengen, en niet alleen vleselijke kinderen. Dit recht zou naar Ruben zijn gegaan, maar omdat hij zich wetteloos gedroeg werd hij gediskwalificeerd. Hierdoor is Ruben zelf een beeld van diegenen die trachten zonen van God voort te brengen door vleselijke methoden.

Nadat Jakob de scepter had afgescheiden van het overige deel van het eerstgeboorterecht, betekende het eerstgeboorterecht alleen nog maar het Vruchtbaarheidsmandaat, de roeping om de geopenbaarde zonen en dochters van God voort te brengen – de ware burgers en erfgenamen van het Koninkrijk. Verborgen in de genealogie van Ruben wordt dit heel specifiek 'het eerstgeboorterecht' genoemd 1 Kron. 5:1-2:

1 Zonen van Ruben, de oudste zoon van Israël – Ruben was de oudste zoon, maar omdat hij zijn vaders bed had ontwijfd, ging zijn eerstgeboorterecht over op de nakomelingen van Israëls zoon Jozef, hoewel deze niet als eerstgeborene

staat ingeschreven. 2 Juda was sterker dan zijn broers en er is een vorst (nagid, 'leider, heerser, prins') uit hem voortgekomen, maar het eerstgeboorterecht ging over op Jozef.

Uit bovenstaande blijkt dat de genealogie van de Koninklijke Messiaanse lijn onderdeel was van het Heersersmandaat dat aan Juda werd gegeven, terwijl het eerstgeboorterecht zelf aan Jozef werd gegeven. Vele jaren later zalfde God David om koning te worden over Israël. Hij was uit de stam van Juda.

David en zijn zoon Salomo regeerden beiden veertig jaar over het Verenigde Huis van Israël. Nadat Salomo stierf werd zijn zoon Rehabeam de nieuwe koning. Maar de bevolking kwam in opstand omdat ze weigerden de hoge belastingen te betalen die Salomo hen had opgelegd. Het Koninkrijk werd opgesplitst. De noordelijke tien stammen behielden de naam *Israël*, terwijl de zuidelijke twee stammen de naam van haar dominante stam ontving, *Juda*.

De noordelijke stammen hadden het recht om de naam Israël te dragen omdat onder hen Efraïm en Manasse zich bevonden – de stammen van Jozef. De splitsing van de twee koninkrijken veroorzaakte in wezen een scheiding (breuk) tussen de scepter en het eerstgeboorterecht. De scepter verbleef bij Juda in het zuidelijke koninkrijk; het geboorterecht verbleef bij Efraïm in het noordelijke koninkrijk.

DE SCEPTER AAN JUDA GEGEVEN

Genesis 49 somt de zegeningen op die Jakob aan al zijn zonen heeft gegeven. Hier zien we dat het heersersmandaat aan Juda wordt gegeven in Gen 49:8–12, terwijl het Vruchtbaarheidsmandaat aan Jozef wordt gegeven in Gen. 49:22–26. Jakob zegt tegen Juda,

8 Juda, jou zullen je broers bejubelen, voor jou buigt de vijand de nek, voor jou zullen mijn zonen zich buigen.

De naam 'Juda' betekent *lof*. Het Hebreeuwse woord is *yadah*. De Concordantie van Strong zegt dat het "gebruiken (uitsteken) van de hand betekent; of het *werpen* (van een steen of pijl); maar in het bijzonder betekent het *vereren* of *aanbidden* (met opgeheven handen)." Wanneer iemand trouw zweert aan haar leider moet hij meestal zijn handen verheffen om zijn eed te zweren. En zo vertelde Jakob dus aan Juda dat hij zou heersen over zijn broers met het Heersersmandaat.

9 Sterk als een jonge leeuw ben jij, je verovert je prooi, mijn zoon, en keert naar je leger terug. Juda gaat liggen als een leeuw, vol majesteit vlijt hij zich neer – wie zou hem durven wekken?

Het Heersersmandaat gaf aan Juda het symbool van de Leeuw. Dat is ook de reden waarom Jezus, toen Hij werd geboren uit de stam van Juda, bekend gemaakt werd onder de naam 'de Leeuw uit de stam Juda' (Op. 5:5). Maar tezamen met dit symbool van grote kracht kwam ook een verantwoordelijkheid – Zijn leven geven voor Zijn broeders. De Leeuw moest dus gewillig zijn om af te dalen (neer te liggen) in de dood. De ware heerser, zoals uiteindelijk afgeschilderd door in Jezus Christus, moest dus de kracht van een Leeuw en de gewilligheid van een Lam hebben! Hierdoor was Jezus tegelijkertijd zowel de Leeuw als het Lam.

10 In Juda's handen zal de scepter blijven, tussen zijn voeten de heersersstaf, totdat hij komt die er recht op heeft, die alle volken zullen dienen.

Hier zien we opnieuw dat de Koninklijke 'scepter' aan Juda wordt gegeven. Maar we zien hier ook dat dit wijzigt wanneer *hij komt die er recht op heeft*.

De Statenvertaling vertaalt het als volgt,

10 De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn.

Hier wordt gezegd dat de scepter niet zal wijken *totdat Silo komt*. Silo was de stad in Efraïm waar de Ark van het Verbond als eerste werd geplaatst (Joz. 18:1). Nadat de priesters corrupt bevonden werden, verplaatste God de Ark naar Jeruzalem, dat de hoofdstad van het Koninkrijk van Juda werd.

Jezus is geboren uit de stam van Juda, maar zijn troon werd opgeëist door de priesters en oversten van het Sanhedrin. Dit wordt uitgebeeld in de gelijkenis van Mat. 21:33-45, met in het bijzonder vers 38, waar de 'wijnbouwers' tegen elkaar zeggen: "*Dat is de erfgenaam! Kom op, laten we hem doden en zo zijn erfenis opstrijken.*" Toen Jezus uit Juda kwam om het Heersersmandaat op te eisen, herkenden de leiders Hem als de erfgenaam, maar stemden niet in met zijn vreedzame wijze van handelen. Hij kwam als de Prins van Vrede (Vredevorst), in plaats van als een bewapende generaal die de Romeinen ging bevechten. Daarom vermoordden ze hun Koning en namen ze Zijn troon in.

Hierom werd Jezus, Koning der Joden, nooit uitgeroepen als Koning over de gehele aarde gedurende zijn leven als een Judeeër. De discipelen die Hem erkenden als Koning werden de ware Judeeërs, zoals Paulus zegt in Rom. 2:28 en 29. Maar Jezus is naar de hemel opgevaren zonder dat Hij als Koning over de aarde gekroond is. Omdat de kerk de voortzetting is van de stam van Juda, ontving het de scepter tijdelijk totdat Christus voor de tweede maal zal verschijnen op deze aarde.

Bij Zijn tweede komst zal Hij niet komen uit de stam van Juda, maar uit de stam van Jozef. De scepter wordt dus afgenomen van de ware Joden (de Kerk) en wordt gegeven aan Yashua de Efraïmiet en aan Zijn lichaam, de overwinnaars. Zijn tweede werk is een Jozefs werk. Dit is ook de reden waarom Op. 19:13 Jezus beschrijft als komende "*bekleed met een kleed (mantel) dat met bloed geverfd was*" (SV). Jozefs mantel, zijn veelkleurige gewaad, was ook bebloed (Gen 37:31). Een meer complete studie over dit onderwerp wordt gedaan in het boek 'The Laws of Second Coming' (De Wetten van de Tweede Komst, Hoofdstuk 11).

Het feit dat Juda de heerschappij moet overdragen aan zijn broer Jozef wordt ook afgebeeld in de droom van Jozef over de zon, de maan en de elf sterren die zich voor hem buigen. De droom profeteerde dat Jozefs ouders en broers uiteindelijk voor hem zouden buigen. Dit is ook wat gebeurde in het verhaal van Jozef. Dit leert ons wat het woord 'totdat' betekent toen Jakob tegen Juda zei: *De scepter zal van Juda niet wijken... TOTDAT Silo komt.*" De scepter is slechts tijdelijk aan Juda gegeven totdat Jozef zijn roeping aanneemt.

Er was echter ook een vleselijk element aanwezig binnen Juda die de macht begeerde. Deze groep wilde alles, zowel de scepter als het eerstgeboorterecht. Deze mannen uit de stam van Juda (en haar Levitische priesterschap) hadden opstandige harten en vormden uiteindelijk de groep 'bedorven vijgen' die genoemd worden in Jeremia 24. Deze groep hebben we volledig beschreven in ons boek 'Who is a Jew?' (Wie is een Jood?). In dat boek laten we zien dat er twee groepen Joden zijn; de prachtige en de bedorven vijgen. De prachtige vijgen hebben Christus aanvaard, terwijl de bedorven vijgen Hem kruisigden en Zijn troon opeisten. Vandaag de dag is ook deze groep bedorven vijgen actief om het eerstgeboorterecht van Jozef op te eisen.

ZIONISME IS DE NIEUWE VERVANGINGSLEER

Vleselijk gerichte mensen proberen altijd hun macht over anderen te laten toenemen en ze zullen er veelal niet voor terugdeinzen om geweld te gebruiken om hun doel te bereiken. Er is al duizenden jaren een enorm krachtige strijd gaande over de scepter en het eerstgeboorterecht, en op de dag van vandaag is deze strijd ook gaande onder ons. Gedurende de eerste komst van Jezus concentreerde deze strijd zich met name om de scepter – oftewel het recht om te regeren. In deze tijd voorafgaand aan de tweede komst van Christus concentreert de strijd zich met name om het eerstgeboorterecht (Vruchtbaarheidsmandaat) en om de rechtmatige naam die bij het geboorterecht hoort, namelijk Israël.

In beide gevallen leggen twee partijen claim op de roeping van zowel Juda als Jozef. Jezus en Zijn discipelen zijn de ware erfgenamen, maar ze worden door geweld tegengestaan door 'bedorven vijgen' die beweren dat zij de erfgenamen zijn vanuit beide roepingen. Vanuit Bijbels perspectief gezien zijn deze mannen gewelddadige dieven die proberen om de ware erfgenamen te vernietigen en te vervangen.

Jezus kwam als de Messias uit de Koninklijke lijn van Juda. Hij was de rechtmatige Vorst en eigenaar van de troon van David. Maar volgens de hogepriesters was Hij te vredelievend en te onderdanig aan de Romeinen om hun Messias te kunnen zijn. Daarom vermoordde de hogepriesters de Messias om Zijn troon naar zich toe te trekken. Dit had Jezus al voorzien en zegt in zijn gelijkenis in Mat. 37–39 het volgende,

37 Ten slotte stuurde hij zijn zoon naar hen toe, met de gedachte: Voor mijn zoon zullen ze wel ontzag hebben. 38 Toen de wijnbouwers de zoon zagen, zeiden ze onder elkaar: "Dat is de erfgenaam! Kom op, laten we hem doden en zo zijn erfenis opstrijken," 39 en ze grepen hem vast, gooiden hem de wijngaard uit en doodden hem.

De gelijkenis laat zien dat ze Hem herkenden als de Messias, de Zoon, de Erfgenaam. Zij waren hier niet blind voor. De normale burgers waren wel blind, omdat ze blind waren gemaakt door hun leiders, maar de hogepriesters begrepen precies wat er aan de hand was. Hun acties toonden aan dat zij antichristenen waren. Zelf de troon op eisen is een antichrist zijn, want het Griekse woordje *anti* betekent 'in plaats van' of 'vervangen'

In Matteüs 2:22 (Statenvertaling) lezen we het volgende:

22 Maar als hij hoorde, dat Archelaüs in Judea koning was, in de plaats van (in het Grieks: anti) zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te gaan; maar door Goddelijke openbaring vermaand in den droom, is hij vertrokken in de delen van Galilea.

In 2 Samuel 15 lezen we dat Absalom de troon van zijn vader David overnam en David *verving* als koning over Israël. Hij regeerde 'anti-David'. En omdat David een type van Christus is, is Absalom dus een type van de *anti-christ*. Regeren in plaats van een ander is op zichzelf niet verkeerd, maar de troon onrechtmatig opeisen betekent dat je een anti-koning bent. David zelf regeerde de troon van God (Christus). Het verschil was dat hij niet in opstandigheid regeerde en dat hij de troon niet onrechtmatig had verkregen. Hij was gezalfd door God om Zijn troon te regeren. Hij regeerde in onderwerping aan Jezus Christus, de Jahweh van het Oude Testament, gebonden aan Gods wet.

De Judeeëse heersers verkregen hun heerschappij echter onwettig. Zij verkregen hun troon op dezelfde manier als Absalom deze had verkregen. Daarom werden zij antichristenen, zoals Johannes hen beschrijft in 1 Joh. 2:18–23. Daar zegt hij dat de antichrist diegene is die de Zoon (en dus de Vader) ontkent als de Gezalfde. Dit is een directe verwijzing naar het judaïsme in de tempel van Jeruzalem die Jezus, de Zoon, de

Erfgenaam niet erkende en Hem voor leugenaar uitmaakte. En wie de Zoon niet erkent, heeft ook de Vader niet (vers 23a).

Bij de eerste komst van Christus ging de controverse over de scepter van Juda. Bij zijn tweede komst zal deze controverse gaan over het eerstgeboorterecht van Jozef. Zionisme is de primaire beweging die het Koninkrijk zelf wil overnemen; welk nut heeft het om de troon van David toe te eigenen zonder het eerstgeboorterecht ontvangen te hebben? Het eerstgeboorterecht is het Koninkrijk! Zij willen de wereld – het Koninkrijk van God – regeren als Gods uitverkorenen, maar ze willen dit doen door middel van geweld en dwang. Ze hebben al helemaal niet de intentie om hun Koninkrijk te regeren in onderwerping aan Jezus Christus, Jezus zei immers over hen in Luk 19:14,

14 Maar zijn landgenoten haatten hem en stuurden afgevaardigden achter hem aan met de boodschap: "We willen niet dat die man koning over ons wordt!"

De coupe plegers hebben succes in het toe-eigenen en overheersen van het eerstgeboorterecht van Jozef en in het toe-eigenen van de eerstgeboortenaam *Israël* vanaf 1948. Door zichzelf Israël te noemen hebben de zionistische Joden feitelijk Jozef-Israël vervangen als de houder van het eerstgeboorterecht, althans dat is hun intentie. Eerst hebben ze dus de Koning van Juda vervangen en nu vervangen ze de Koning van Israël, beide keren door kracht en geweld. De eerste keer moesten ze de koning van Juda gewelddadig ter dood brengen. De tweede keer, in de veertiger jaren, moesten ze terroristische tactieken gebruiken om de Engelsen weg te sturen. De bedorven vijgen hebben zo dus ook hun eigen *vervangings*theologie.

De Joden van 1948 wilden hun land geen *Juda* of *Judea* noemen, omdat ze wisten dat het nodig was om christenen ervan te overtuigen dat hier profetieën in vervulling gingen aangaande de verzameling van de verloren stammen van het Huis van Israël. Daarom noemden ze hun natie 'Israël', en eigenden zich zo de naam toe van de zonen van Jozef uit Gen. 38:48. De zionistische Staat 'Israël' heeft onrechtmatig (onwettig) de plaats van Jozef ingenomen en zodoende de gedachte over het ware Israël veranderd in de hoofden van de christenen. Ze hebben een groot deel van de Kerk ervan weten te overtuigen dat zij de erfgenamen zijn van het eerstgeboorterecht dat aan Jozef en zijn kinderen is gegeven. Ze hebben vele christenen ervan weten te overtuigen dat het oude Jeruzalem, geregeerd door Joden, het begin is van het Koninkrijk van God op aarde. Iedere keer dat christelijke zionisten hen *Israël* noemen, erkennen ze deze overheersers als de erfgenamen van het eerstgeboorterecht.

Dit is de echte kwestie waar de Kerk vandaag de dag mee geconfronteerd wordt. Het eerstgeboorterecht vertegenwoordigt het Koninkrijk, net zoals de scepter de Koning vertegenwoordigt. De Joodse priesters hebben Jezus *vervangen* op de troon en nu wil de zionistische staat Israël het ware Israël *vervangen* als het Koninkrijk van God op aarde. Dit is hun methode van *vervangings*theologie.

DE VERLOREN SCHAPEN VAN ISRAËL

Israël was de naam die de profeten gaven aan het noordelijke Tienstammenrijk, na afsplitsing van het huis van Juda. Toen het Noordelijke Rijk werd aangevallen en weggevoerd naar Assyrië, namen zij het eerstgeboorterecht ook mee in ballingschap naar Assyrië. Er is geen enkele plaats in de Bijbel aan te wijzen waar God zegt dat Juda de stammen van Jozef zou vervangen als de erfgenamen van het eerstgeboorterecht. Feitelijk is het zo dat toen deze stammen 'verloren schapen' werden, zij in het spoor van hun vader Jozef traden, die ook een 'verloren schaap' was en het oorspronkelijke profetische patroon eerder vestigde. Het eerstgeboorterecht leek verloren, maar niet op een manier dat het *ontraceerbaar* was.

Het leven van Jozef is profetisch voor wat er met zijn afstammelingen, de verloren schapen van het Huis van Israël, zou gaan gebeuren. Jozef was 'verloren' en dood gewaand voor vele jaren. Maar hij was niet dood of verloren vanuit Gods perspectief. Terwijl hij in Egypte was, werd Jozef heerser over de wereld en uiteindelijk bogen zijn broers voor hem. Jozef was 'gevonden' toen hij zichzelf openbaarde aan zijn broers. Zo is het ook met het verloren Huis van Israël. Ze worden beschouwd als verloren door de mensen zoals we lezen in Ezechiël 34:8: "*En jullie, herders, keken niet naar mijn schapen om.*" Dit komt omdat de herders Israël dood of verloren waande. Daarom zegt Ezechiël in 34:11,

11 Dit zegt God, de HEER: Ik zal zelf naar mijn schapen omzien en zelf voor ze zorgen.

Het was Juda's idee om Jozef als slaaf te verkopen naar Egypte (Gen. 37:26,27). Het leek erop dat Juda er het meeste belang bij had om Jozef te verkopen. Ruben had zijn vaders bed onrein gemaakt en daarom het eerstgeboorterecht verloren (Gen. 35:22; 49:4 en 1 Kron. 5:1). De daarop volgende zonen, Simeon en Levi hadden ook geen aanspraak, vanwege de wrede daad die ze hadden verricht en daardoor de naam van hun vader door het slijk hadden gehaald (Gen. 34:30). Juda heeft misschien wel geweten dat hij de eerste was die aanspraak zou maken op het eerstgeboorterecht. De enige die nog in de weg stond was de geliefde zoon van vader Jakob, Jozef.

Daarom heeft Juda waarschijnlijk voorgesteld om Jozef als slaaf naar Egypte te verkopen. Zijn motief is waarschijnlijk geweest om zichzelf zo te vervangen als houder van het eerstgeboorterecht. En het leek erop dat zijn plan zou slagen, omdat Jozef voor vele jaren verloren was. Het leek erop dat Juda alles zou erven. Maar uiteindelijk heeft Juda nooit het eerstgeboorterecht ontvangen. Het eerstgeboorterecht werd stilgehouden totdat Jozef gevonden werd. En uiteindelijk, toen Jozef gevonden werd, heeft zijn vader hem het eerstgeboorterecht gegeven.

De goddelijke wet vertelt ons dat wij verantwoordelijk zijn voor verloren schapen totdat de rechtmatige eigenaar ze opeist. Deze wet staat geschreven in Deut. 22:1 en 2,

1 Als u een verdwaald rund of schaap van een ander aantreft, moet u daar niet uw schouders over ophalen, maar het hem meteen terugbezorgen. 2 Woont de eigenaar ver weg of is hij u onbekend, dan moet u het dier onder uw hoede nemen totdat hij het komt halen; geef het dan aan hem terug.

Ezechiël vertelt ons dat Gods schapen het Huis van Israël zijn en dat ze 'verloren' zijn. God veroordeeld de herders omdat ze niet zoeken naar Zijn schapen. Profetisch betekent dit dat de herders (voorgangers) normaal gesproken weigeren te zoeken naar de verloren schapen van het huis van Israël. Ze zeggen dat God een aantal schapen heeft onder het Joodse volk, dus waarom zouden ze de moeite doen om te zoeken naar die andere verloren schapen? Gods antwoord in deze is dat Hijzelf naar deze schapen zal zoeken (Ex. 34:11). Hij zal ze zeker vinden, maar zou het niet beter zijn in Zijn ogen indien de herders Zijn voorbeeld zouden volgen en ook zouden zoeken naar deze schapen?

Het doel van dit boek is om te zoeken naar deze schapen op elk niveau. Omdat zo weinigen hebben gezocht naar de verloren stammen van Israël, hebben de zionisten de kans gekregen om zichzelf uit te roepen tot de houder van het eerstgeboorterecht en zich Israël te noemen. Omdat vele christenen het verschil niet eens kennen tussen Juda en Israël, zijn vele bedrogen om zodoende support te geven aan een vals Israël, een vals Sion en een vals Koninkrijk.

Christenen zijn bedrogen zodat ze zijn gaan denken dat het Oude Jeruzalem het beloofde zaad zou voortbrengen. Maar Paulus zegt ons dat het oude Jeruzalem Hagar is en dat zij

niet het zaad van de belofte kan voortbrengen (Gal. 4:24). Het oude Jeruzalem is NIET de hoofdstad van het Koninkrijk van God. Jezus komt NIET om te regeren in de oude stad met haar hernieuwde tempel. Jezus is NIET van Hagar, maar van Sarah. In tegenstelling tot de slavin en haar zoon weg te sturen, zoals Paulus ons opdraagt, hebben de christelijke zionisten Sarah en haar zoon weggezonden!

Dit is de reden waarom het zo belangrijk is om te zoeken naar de verloren schapen. Laten wij het niet toestaan dat Sarah wordt vervangen door Hagar. Laat ons niet toestaan dat Isaak wordt vervangen door Ismaël. Laat ons niet toestaan dat het oude Jeruzalem wordt vervangen door het Nieuwe Jeruzalem. Laat ons niet toestaan dat de bedorven vijgen Israël overnemen. Laat ons niet toestaan dat de antichrist de ware Christus vervangt. Laat ons niet de vervangingsleer van christelijke zionisten ondersteunen, zodat wij niet het verkeerde koninkrijk zullen dienen.

HOOFDSTUK 3

De Breuk: Israël en Juda

Gedurende de tijd van het Verenigde Israël onder Saul, David en Salomo waren de stammen van Juda en Jozef (Manasse en Efraïm) verenigd. Juda had voordeel van het geboorterecht van Jozef, en Jozef had voordeel van het Heersersmandaat van Juda. David was een rechtvaardige koning omdat hij, toen hij zondigde, zich bekeerde. Zijn zoon Salomo begon als rechtvaardige koning, maar toen hij in zonde viel bekeerde hij zich niet. Dit kunnen we lezen in 1 Koningen 11:9–13,

9 De HEER werd woedend op Salomo, omdat hij ontrouw was geworden aan hem, de God van Israël, die hem tot tweemaal toe was verschenen 10 en hem uitdrukkelijk had verboden zich met andere goden in te laten. Omdat Salomo zich niet hield aan wat de HEER hem bevolen had, 11 zei de HEER tegen hem: 'Het is met jou zover gekomen dat je het verbond met mij niet in acht neemt en je niet houdt aan de bepalingen die ik je heb opgelegd. Daarom zal ik het koningschap van je losscheuren en het aan een van je ondergeschikten geven. 12 Maar omwille van je vader David zal ik wachten tot na je dood, en pas je zoon het koningschap ontnemen. 13 En omwille van mijn dienaar David en omwille van Jeruzalem, de stad die ik heb uitgekozen, zal ik je zoon niet het hele koninkrijk ontnemen; één stam zal ik hem laten houden.'

In plaats van zich te bekeren, wilde Salomo Jerobeam doden, de man die God had uitverkoren om over het Huis van Israël te regeren (1 Kon. 11:40). Jerobeam vluchtte naar Egypte en verbleef daar totdat Salomo stierf.

ACHIA'S PROFETIE

Nadat Salomo stierf werd het koninkrijk verdeeld door een burgeroorlog vanwege de hoge belastingen die Salomo had ingevoerd. Dit wordt ons verteld in 1 Koningen 11 en 12. In 1 Kon. 11:29–36 lezen we,

29 Toen Jerobeam in die tijd een keer de stad uit ging, kwam hij de profeet Achia uit Silo tegen. Achia droeg een nieuwe mantel. Ze waren helemaal alleen in het open veld. 30 Achia greep zijn nieuwe mantel en scheurde hem in twaalf stukken. 31 Toen zei hij tegen Jerobeam: 'Neem tien van deze stukken, want dit zegt de HEER, de God van Israël: Hierbij scheur ik het koningschap van Salomo los en geef ik jou tien stammen.

We zien hier dat God zelf een bevel uitvaardigde dat het Koninkrijk genomen zou worden van Rehabeam, de koning van Juda, zoon van Salomo. Waarom? God oordeelde op deze wijze Salomo voor zijn zonden. God liet de scepter bij Rehabeam om zodoende de belofte die Hij had gedaan aan David stand te kunnen laten houden. Deze verdeling was erop gericht om het koninkrijk te kunnen afsplitsen van de koning. We lezen verder,

32 Eén stam zal ik hem laten houden, omwille van mijn dienaar David en omwille van Jeruzalem, de stad die ik uit alle steden van Israëls stammen heb uitgekozen. 33 Ik breng deze scheuring teweeg omdat ze mij verlaten hebben en Astarte zijn gaan vereren, de godin van de Sidoniërs, en Kemos, de god van Moab, en Milkom, de god van de Ammonieten. Ze zijn mij ongehoorzaam geworden en hebben gedaan wat slecht is in mijn ogen, want ze hebben mijn voorschriften en rechtsregels niet nageleefd zoals Salomo's vader David dat deed.

Dit is belangrijk omdat de tien stammen van Israël, de stammen van Manasse en Efraïm bevatte – de eerstgeboorterecht stammen, die de rechtmatige dragers van de naam Israël waren. Het Koninkrijk behoorde dus toe aan de stammen van Jozef, niet aan de stammen van Juda, hoewel Juda de scepter had. Juda moest de koning voortbrengen; maar Jozef bezat het Koninkrijk.

Juridisch gesproken kunnen alleen de stammen van Jozef, en diegenen die met hen verenigd waren, Israëlieten worden genoemd. Als de stam van Dan of Naftali zichzelf afgesplitst zou hebben van Efraïm en Manasse zouden zij zichzelf alleen bij de naam van hun stam mogen noemen. Ze zouden dan niet het recht hebben om zichzelf Israël te noemen.

Ten slotte de verzen 34–36,

34 Toch zal ik Salomo het koningschap niet helemaal ontnemen. Omwille van mijn dienaar David, die ik had uitgekozen en die mijn geboden en voorschriften in acht heeft genomen, mag Salomo blijven regeren zolang hij leeft. 35 Maar zijn zoon zal ik het koningschap ontnemen. Tien stammen geef ik aan jou (Jerobeam), 36 en zijn zoon zal ik één stam laten houden, opdat er bij mij in Jeruzalem, de stad die ik heb uitgekozen om er mijn naam te laten wonen, altijd iemand zal zijn die het licht van het koningshuis van mijn dienaar David brandend houdt.

De geboorterecht stammen splitsen zich af van Salomo's zoon Rehabeam en deze noordelijke stammen hadden wel het recht om zichzelf *Israël* te noemen. Juda mocht deze naam *Israël* niet dragen, behalve indien ze behoorden bij de stammen van het eerstgeboorterecht. Jakob had deze naam immers gegeven aan de zonen van Jozef, en deze hadden zich nu afgesplitst van Juda door een opstand.

Dit is de reden waarom de Joden niet het Israël uit de profeten is, wanneer er gesproken wordt over het bijeenbrengen van het Huis van Israël in het laatste der dagen!

DE PROFETEN SPREKEN OVER JUDA EN ISRAËL

De meeste profeten leefden ten tijde of nadat het Koninkrijk weggenomen was van de Judeeërs. Ze gebruikten de term Israël op de toen gebruikelijke wijze die van toepassing was op de noordelijke stammen. Ze gebruikten de term Juda wanneer ze verwezen naar het Huis van Juda. Beide naties hadden hun eigen koningen. Rehabeam regeerde over Juda en Jerobeam over Israël, zoals Achia ook geprofeteerd had in 1 Kon. 11:35 (zie vorige Bijbeltekst).

Bijvoorbeeld in Jesaja 5 waar de profeet het lied 'over Zijn wijngaard' schrijft (5:2). Dit is het lied waaraan Jezus refereert in Zijn gelijkenis in Mat. 21:33–45. De Heer gaf hier de interpretatie van Jesaja 5:7 door te zeggen,

7 Israël is de wijngaard van de HEER van de hemelse machten, de uitgelezen aanplant zijn de inwoners van Juda. Hij verwachtte recht, maar oogstte onrecht, hij zocht rechtsbetrachting, maar vond rechtsverkrachting.

De wijngaard is het Huis van Israël, het Koninkrijk van God. Juda was, als één van de stammen, een plant IN de wijngaard. Maar Juda was niet de wijngaard zelf, maar slechts een onderdeel ervan.

Toen Jesaja een profetie gaf aan Koning Hizkia van Juda, zei hij in Jes. 37:31

31 De Judeeërs die ontkomen en het overleven, zullen wortel schieten en vrucht dragen.

De meeste profetieën van Jesaja zijn gericht aan het noordelijke huis van Israël. Jesaja leefde gedurende de invasie van Assyrië toen de hoofdstad van dit rijk in 721 v.Chr. werd ingenomen. Jesaja is toen naar Jeruzalem afgereisd om zo aan de wegvoering te ontkomen. We vinden hem acht jaar later tijdens de belegering van Jeruzalem (2 Kon. 19:2) waar hij aan Hizkia profeteert dat God de legers van Assyrië zal vernietigen.

Jesaja zag de strijd en de wegvoering van het Koninkrijk van Israël. Veel van zijn profetieën zijn erop gericht om genade en vertrouwen uit te spreken voor deze tien stammen. Veel van zijn profetieën zijn dan ook gericht aan de stammen die inmiddels in ballingschap verbleven. Vaak spreekt hij ze aan als het huis van Jakob (Jes. 29:22) in plaats van het huis van Israël. Dit had natuurlijk ook de betekenis om hen erop te wijzen dat hun handelingen hen niet waardig maakten dat ze zich Israël zouden kunnen noemen. Ze handelden meer als Jakob, de bedrieger. Ze erkenden zeker niet Gods heerschappij, hetgeen de naam *Israël* betekent. Want Israël betekent 'God regeert'.

Een eeuw later riep de Heer Jeremia om te profeteren in de laatste dagen van het huis van Juda, voordat ze weggevoerd zouden worden in de Babylonische ballingschap. Het grootste gedeelte van Jeremia's profetieën zijn gericht tegen het zuidelijke huis van Juda en Jeruzalem, maar ook Jeremia refereert af en toe aan het huis van Israël. Hij zegt bijvoorbeeld in Jeremia 11:10,

10... Zowel Israël als Juda heeft het verbond verbroken dat ik met hun voorouders gesloten had.

Met andere woorden, de beide koninkrijken hebben het verbond verbroken dat God in de tijd van Mozes met hen had opgericht. Daarom zegt God in Jer. 31:31,

31 De dag zal komen – spreekt de HEER – dat ik met het volk van Israël en het volk van Juda een nieuw verbond sluit.

Jeremia begreep dat God dit Nieuwe Verbond met zowel Israël als Juda zou maken. Het zou gemaakt worden onder een nieuw verenigd koninkrijk met Een Hoofd, Jezus Christus. Zoals we hebben laten zien in het boek 'Who is a Jew?' bestaat het huis van Juda uit de prachtige vijgen, namelijk zijn discipelen, en niet uit de 'bedorven vijgen' die Hem hebben gekruisigd en zijn troon hebben toegeëigend. De christelijke gelovigen zijn, samen met de gelovigen uit Juda die door het geloof in Jezus een ware Judeeër zijn geworden, het ware huis van Juda. De ongelovigen zijn afgesneden van hun volk.

Deze burgers van de stam van Juda moeten worden verenigd met 'Israël' onder een Hoofd om zodoende het Nieuwe Verbond op aarde te kunnen vestigen. Daarom moeten we goed weten wie Israël is. Evenals de natuurlijke takken van Juda afgehouden zijn uit Juda, zo worden er ook natuurlijke takken uit Israël afgehouden. Alleen omdat iemand een afstammeling is van één van de verloren stammen van Israël, maakt hem dat nog geen erfgenaam van de belofte aan Israël.

Deze Israëlieten waren zo vol afgodendienst dat God hen afsneed en in ballingschap bracht. Niemand van deze Israëlieten zal de wereld regeren in het Koninkrijk van God. Ze zullen worden geoordeeld zoals iedere zondaar, omdat de wet geen aanzien des persoons kent. De wet accepteert geen zonden van Israël, alsof zij een soort privilege zouden hebben om te zondigen terwijl God dit aan anderen verbiedt.

Afgodendienst en gebrek aan geloof en vertrouwen in God was de reden van beide wegvoeringen. In de tijd van Jesaja is Israël naar Assyrië gedeporteerd. In de tijd van Jeremia is Juda weggevoerd naar Babel.

DE BALLINGSCHAP VAN HET NATUURLIJK ISRAËL: 721 V.CHR.

Toen de Assyriërs de hoofdstad van Israël, Samaria, belegerden was Hosea koning over Israël en Hizkia koning over Juda en Jeruzalem. 2 Kon. 18:1 zegt,

1 Hizkia, de zoon van Achaz, werd koning van Juda in het derde regeringsjaar van koning Hosea van Israël, de zoon van Ela.

Hosea was de laatste koning van Israël en gedurende zijn ambtstermijn werd Hizkia koning over Juda. 2 Kon. 17:5 en 6 vertelt ons,

5 Hij viel het land binnen, trok op tegen Samaria en belegerde de stad drie jaar lang. 6 In het negende regeringsjaar van Hosea nam de koning van Assyrië Samaria in. Hij voerde de Israëlieten als ballingen mee naar Assyrië. Sommigen wees hij een woonplaats aan in Chalach, anderen aan de rivier de Chabor in Gozan, en weer anderen in de steden van Medië.

Dit was niet de Babylonische ballingschap van Juda en Jeruzalem. Dit was de inneming van Israël met haar hoofdstad Samaria. 2 Kon. 17 somt ons de zonden van Israël op en concludeert in vers 18,

18 De HEER werd woedend op de Israëlieten en verstootte hen. Niets bleef er van hen over, behalve de stam Juda.

De Bijbel maakt ons volkomen duidelijk dat de stam van Juda niet naar Assyrië werd weggevoerd. Het maakt ook een duidelijk onderscheid tussen Juda en Israël. Dit betekent echter NIET dat iedere individuele Israëliet naar Assyrië is weggevoerd. In tegendeel, er zijn er een heel aantal ontsnapt en velen van hen zijn later uitgenodigd door koning Hizkia van Juda om samen met hen het Pesach offer op te dragen (2 Kron. 30:5). Maar individuen vormen geen stam. De 'stam' is daar waar de prins (leider) van die stam is. Het 'stam-zijn' verplaatst zich met haar leiders. De leiders van alle stammen zijn naar Assyrië gedeporteerd en dus wordt er gezegd dat de stammen zijn weggevoerd.

Er zijn namelijk ook vele Judeeërs weggevoerd naar Assyrië, maar dit betekende niet dat de stam van Juda is weggevoerd. De stam van Juda bevond zich daar waar haar koning, Hizkia, was. Assyrië bevocht alle ommuurde steden van Juda, maar faalde om Jeruzalem te overwinnen. Hizkia overleefde dit beleg en dus bleef de stam van Juda ook in Jeruzalem, hoewel vele individuen weggevoerd zijn naar Assyrië.

Individueen vestigen geen eenheid binnen een stam. De prins van een stam geeft de stam haar juridische status. Het feit dat er zich Israëlieten onder Juda bevinden is geen reden om Juda dan maar de naam Israël te geven. De profeten hebben Juda nooit dusdanig aangesproken, alsof zij de profetieën over het huis van Israël zou kunnen vervullen. 2 Kon. 17:22 en 23 zeg,

22 De Israëlieten volgden in alle opzichten het slechte voorbeeld van Jerobeam en braken niet met zijn zondige praktijken. 23 Uiteindelijk verstootte de HEER Israël, zoals hij bij monde van alle profeten, zijn dienaren, had voorzegd, en de Israëlieten werden in ballingschap van hun grondgebied weggevoerd naar Assyrië, waar zij wonen tot op de dag van vandaag.

Deze verzen laten duidelijk zien dat er naar de noordelijke stammen wordt verwezen zijnde Israël en dat zij aan Jerobeam zijn gegeven via de profeet Achia. Israël is niet hetzelfde als Juda. Israël en Juda zijn twee verschillende koninkrijken, met twee verschillende roepingen of mandaten. Er zijn ook twee verschillende wegvoeringen. Als eerste is Israël weggevoerd naar Assyrië en een eeuw later is Juda weggevoerd naar Babylon.

Ik benadruk dit punt omdat hier zoveel misverstand over bestaat. Met name in de laatste eeuw, vanwege het enorme gebrek aan historisch onderwijs in de Kerk. Ik ben zelf opgegroeid met de gedachte dat Juda en Israël gewoon twee verschillende namen zijn voor hetzelfde volk en land. Ik herinner me dat toen ik het verschil tussen hen leerde, ik dit met mijn vader deelde. Hij was enorm verbaasd dat hij dit nooit eerder had gezien, zeker gezien het feit dat hij afgestudeerd was aan de Taylor Universiteit en voor vele jaren een zendeling was. Vreemd genoeg beseftte hij wel dat Juda en Israël twee verschillende naties waren.

Zo lang als we het onderscheid begrijpen tussen Israël en Juda kunnen we de passages die hierover gaan begrijpen en op een juiste wijze toepassen. Dit is een belangrijke sleutel om te begrijpen dat de Israëlische Staat niet hetzelfde is als het Israël uit de Bijbelse profetieën. De profeten spreken over de tien verloren stammen. De twee stammen zijn nooit verloren geweest.

DE BALLINGSCHAP VAN HET NATUURLIJKE JUDA: 604 V.CHR.

Het Assyrische koninkrijk kwam ten einde in 607 v.Chr. toen een van haar provincies succesvol in opstand kwam. Die provincie was Babylon. Zijn koning veroverde de hoofdstad van Assyrië, Nineve, in 607 v.Chr. en veroverde vervolgens Syrië, Israël, Juda en Egypte. Babylon nam Jeruzalem in 604 v.Chr. in. Koning Darius de Meder regeerde dit nieuwe Babylon voor een aantal jaren en gaf Daniel de positie van rijksbestuurder (Dan. 6:1-3). Dan verhaalt de geschiedenis ons dat Cyrus van Perzië uiteindelijk de aanvallen beëindigde. Hij regeerde vanuit zijn vaderland en zijn schoonvader Darius ging terug naar Medië.

Gedurende Cyrus' eerste jaar als koning vaardigde hij een bevel uit waarin hij de bevolking van Juda toestemming gaf om terug te gaan naar hun eigen land (Ezra 1:1). Ongeveer 50.000 van hen (Ezra 2:64 en 65) gingen terug met Zerubbabel, die door de koning werd aangesteld als hun leider. Zerubbabel zelf was een afstammeling van David en een voorvader van Jezus Christus (Luk 3:27).

Het was nodig dat Juda toestemming kreeg om terug te gaan, omdat de profeet had geprofeteerd in Micha 5:2 dat de Messias geboren zou worden in Bethlehem. De ballingschap van Juda kon daardoor dus niet permanent zijn.

Aan de andere kant zou God Israël geen toestemming geven om terug te gaan naar het oude vaderland vanuit hun Assyrische ballingschap. Ten eerste is er geen enkel verslag in de geschiedenis dat ze zijn teruggegaan. Maar belangrijker nog, zo'n terugkeer zou in strijd zijn met de wet van God. Dit zal duidelijk worden in ons volgende hoofdstuk.

HOOFDSTUK 4

(Echt)scheiding en Verstrooiing

De profeten behandelen Gods verbond met Juda en Israël als een huwelijksverbond. Het betrof wel een huwelijk van het Oude Verbond en niet die van het Nieuwe Verbond. Het Oude 'Verbondshuwelijk' is er één waar de vrouw een slavin is, geroepen tot gehoorzaamheid zoals het een goede dienaar betaamt. Dit was de aard van het huwelijksverbond dat gemaakt werd bij de berg Sinai waar Israël gehoorzaamheid zwoor aan God (oftewel aan Jezus voor zijn menselijke verschijning). En God beloofde haar te zullen zegenen als ze gehoorzaam zou blijven (Ex. 19:5 en 6).

Israël was ongehoorzaam en ongelovig gedurende vele eeuwen en uiteindelijk gaf God aan Israël de echtscheidingsbrief zoals de wet dit ook eist. Dit staat opgetekend in Jer. 3:8,

8 dat ik ontrouw Israël verstoten had en haar een scheidingsbrief gegeven had, juist omdat ze overspel had gepleegd. Maar toch liet afvallig Juda zich daardoor niet afschrikken, ze pleegde zelf ook overspel.

Als God niet gehuwd zou zijn met Israël zou het ook niet nodig geweest zijn om zo'n scheidbrief te schrijven. Maar God volgde zijn eigen wettige procedures die hij had gegeven in Deut. 24:1-4 (SV),

1 Wanneer een man een vrouw zal genomen en die getrouwd hebben, zo zal het geschieden, indien zij geen genade zal vinden in zijn ogen, omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft, dat hij haar een scheidbrief zal schrijven, en in haar hand geven, en ze laten gaan uit zijn huis.

De wet is profetisch omdat deze laat zien hoe God omgaat met volkeren. In dit geval profeteerde de wet over de manier waarop God omgaat met Zijn huwelijk met het huis van Israël. De wet stond Hem niet toe dat Hij Israël zou wegvoeren in de ballingschap (uit Zijn huis) voordat Hij haar een echtscheidingsbrief zou geven. De echtscheiding is het onderdeel dat het wettig maakte om Zijn 'vrouw' weg te zenden uit Zijn 'huis' om vervolgens te verstrooien.

Jeremia vertelt ons dat Hij dit met Israël deed door het geschreven Woord van de profeten. Als eerste scheidde God van Israël en vervolgens zond Hij haar uit Zijn huis. Dit wordt de verstrooiing genoemd. Gods echtscheiding maakte deze verstrooiing wettig.

DE WETTEN VAN (ECHT)SCHEIDING EN HERTROUWEN

Deut. 24:2 bewijst dat scheiding ook werkelijk scheiding betekent en niet alleen maar een juridische scheiding is. Echtscheiding beëindigt daadwerkelijk de relatie in de ogen van God en maakt het wettig voor de vrouw om te trouwen met een andere man. De wet zegt,

2 Zo zij dan, uit zijn huis uitgegaan zijnde, zal henegaan en een anderen man ter vrouwe worden.

Wanneer men eenmaal wettig is gescheiden is de vrouw vrij om te hertrouwen. De wet lijkt hier in tegenspraak met Mat. 5:32, maar het probleem hier is de vertaling van de woorden van Jezus. Jezus kan en zal de wet nooit teniet doen. Matteüs 5:31 en 32 (SV) zegt ons,

31 Er is ook gezegd: Zo wie zijn vrouw verlaten zal, die geve haar een scheidbrief. 32 Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel.

De Statenvertaling is normaal gesproken een zeer goede (oude) vertaling van de Bijbel, maar het maakt, net als de NBV, her en der wel een aantal basisfouten die gebaseerd zijn op de veronderstellingen van de vertalers. Hier is echter sprake van een ernstige vertaalfout alsof Jezus de wet teniet zou doen, zeker omdat Hij zojuist in Matteüs 5 vers 18 en 19 gezegd heeft,

18 Want voorwaar zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied. 19 Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen.

Hoe kunnen de vertalers ons hier dan vertellen dat Jezus één van deze wetten teniet gedaan zou hebben. Zijn hemel of aarde dan zojuist vergaan? Of proberen de vertalers zich hier te kwalificeren als de kleinste in het Koninkrijk der hemelen? Jezus vernietigde of wijzigde hier zelfs de kleinste wet niet. In tegenstelling, hij legde hier juist de werkelijke betekenis van de wet vast, omdat deze wet hier juist werd aangepast aan de tradities van de mensen.

Het Griekse woord 'scheiding' is *apostasion*. Dit woord komt voor in Mat. 5:31 maar niet in vers 32. Hieronder staat hoe deze verzen gelezen worden in het Grieks,

31 Er is ook gezegd: Zo wie zijn vrouw verlaten (*apolue*, 'weg doet; weg stuurt') **zal, die geve haar een scheidbrief** (*apostasion*, 'scheiding').

Apolue beschrijft de daad van het wegsturen. *Apostasion* is de scheiding zelf. Deze twee woorden zijn niet hetzelfde en hebben ook niet dezelfde betekenis. De wet eist dat er een echtscheiding moet plaatsvinden voordat de vrouw op een wettige wijze weggestuurd kan worden. Met andere woorden, het is onwettig om haar weg te sturen zonder echtscheidingspapieren.

De tien verloren stammen van Israël zijn weggestuurd uit het huis van God nadat ze een echtscheidingsbrief hadden ontvangen. De echtscheidingsbrief is het juridische papierwerk dat het wettig maakt om haar weg te sturen. De fout om dit onderscheid niet te maken is de oorzaak van veel onduidelijkheid en wetteloosheid. Mat. 5:32 gaat verder,

32 Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten (*apolue*) **zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene** (*apoluo*) **zal trouwen, die doet overspel.**

Let erop dat het woord '(echt)scheiding' niet eens voorkomt in dit vers. Jezus had het hier over wegsturen zonder geldige echtscheidingspapieren. Indien een man zijn vrouw wegstuurt op een wijze die strijdig is met de Goddelijke wet – zonder haar echtscheidingspapieren te geven – dan pleegt hij overspel. Waarom? Omdat zij iemand anders moet vinden om mee te trouwen om zo te kunnen overleven, en als ze niemand anders kan vinden zal ze misschien tot hoererij vervallen.

Als ze iemand anders zou trouwen zonder geldige echtscheidingspapieren, dan zou ze ook overspel plegen. Let erop dat als ze wel op een juiste wijze gescheiden zou zijn, en ze zou hoererij bedrijven, dat zij geen overspel zou plegen. Dit zou ontucht zijn, maar geen overspel. Iemand moet getrouwd zijn om overspel te kunnen plegen. En dit is de

reden dat degene die de ander trouwt die heengezonden is zonder echtscheidingspapieren ook overspel pleegt.

Laten we nu gaan kijken wat de reden is dat Jezus gezegd heeft '*anders dan uit oorzaak van hoererij*'. Het impliceert hier dat het wettig is om iemand weg te sturen indien het gaat om hoererij – dat is een onwettige vereniging die door God niet erkend wordt als een wettig huwelijk. Voorbeelden van hoererij en ontucht zijn niet alleen meerdere gelijktijdige relaties, maar ook incest en homoseksualiteit (1 Kor. 5:1; Judas 7). Hoewel de menselijke wetten dit soort relaties mogelijk als wettige huwelijken bestempelt doet God dit zeker niet.

Daarom zijn echtscheidingspapieren niet nodig in deze gevallen. Afstand nemen of wegsturen is dan de oplossing. Een man heeft het niet nodig om scheidingspapieren aan een hoer te geven. Een man die een seksuele relatie met zijn moeder heeft, zoals Paulus dit beschrijft, hoeft haar geen echtscheidingspapieren te geven, maar zich slechts van haar af te scheiden, door de relatie direct te beëindigen. Homoseksuele partners hebben ook geen papieren nodig, maar dienen direct zich van elkaar te verwijderen.

Dit alles samenvattend kunnen we de woorden van Jezus als volgt interpreteren:

Statenvertaling,

“Maar ik zeg u dat iedereen die zomaar zijn vrouw wegstuurt zonder papieren (behalve in het geval van hoererij, waar dit WEL de oplossing is) zet haar aan tot overspel. En degene die een dergelijk vrouw trouwt die alleen maar is weggestuurd pleegt ook overspel.”

NBV,

“En ik zeg jullie: ieder die zijn vrouw wegstuurt zonder papieren, drijft haar tot overspel – tenzij er sprake was van een ongeoorloofde verbintenis (zoals hoererij, waar dit WEL de oplossing is); en ook wie trouwt met een vrouw zonder echtscheidingspapieren, pleegt overspel.”

Dit vers heeft nu wel een betekenis en het is dus niet zo dat Jezus' woorden in tegenspraak zijn met de wet. Voor een meer complete studie naar dit onderwerp verwijst ik naar mijn boek 'The Bible Says: Divorce and Remarriage is Not Adultery'.

Het punt dat ik hier wil maken is dat toen God scheidde van het huis van Israël, Hij dit op een rechtmatige wijze deed. Hij gaf haar een document van echtscheiding, zoals Jer. 3:8 ons vermeld. Hosea bevestigt dit in Hos. 2:4, waar God zegt,

4 Klaag jullie moeder aan! Klaag haar aan! Want zij is mijn vrouw niet meer en ik ben haar man niet meer.

Pas nadat God dit document aan Israël had gegeven zond Hij haar weg uit Zijn huis. Eerst kwam de scheiding toen kwam de wegvoering. Israëls echtscheiding beëindigde haar huwelijksrelatie met Jezus die door de beloften van het Oude Verbond waren bevestigd. Israëls verstrooiing was dus de handeling waarmee God Zijn vrouw wegzond.

Echtscheiding is echte scheiding, niet alleen maar een wetteloze afsplitsing zoals vele Kerken hebben onderwezen. God moest scheiden van Israël om zo het Oude Verbond te kunnen beëindigen en het Nieuwe Verbond in te stellen. *Als scheiden onwettig zou zijn, dan zouden Christenen geen recht hebben om het Nieuwe Verbond te claimen*, omdat we zouden moeten zoeken naar een huwelijk met God in Oude Verbond. Dat zou ons allemaal als Hagar maken, in plaats van Sarah. We zouden dan voor altijd als slavin moeten leven. We mogen God danken dat Hij in de wet de mogelijkheid van scheiding heeft gegeven, om zodoende op een wettige wijze van Israël te kunnen scheiden en een nieuw huwelijk (hertrouwen) te kunnen aangaan onder het Nieuwe Verbond.

ISRAËL BEKEERT ZICH IN DE WOESTIJN

De profeet Hosea moest met een hoer, genaamd Gomer, trouwen. Zij was al een hoer of is anders in ieder geval later een hoer geworden. Geleerden hebben hier veel over gedebatteerd, maar als ze werkelijk representatief was voor het huis van Israël, dan zal ze pas na het huwelijk tot hoererij zijn vervallen omdat Israël ook pas na het verbond bij de Sinai in hoererij verviel.

Toen Hosea en Gomer kinderen kregen ontvingen ze profetische namen om aan te geven wat God met het Huis van Israël zou gaan doen. Gomer pleegde overspel met andere mannen net zoals Israël overspel pleegde met andere goden. En daarom werd Hosea's zoon Jizreël of Yizreël genoemd, wat bijna hetzelfde is als YIsraël of Israël. Deze naam betekent echter 'God verstrooid', omdat God van plan was om het huis van Israël te verstrooien door ze uit Zijn huis te sturen.

Hosea en Gomer kregen toen een dochter, die Lo-Ruchama 'niet mijn geliefde' genoemd werd. Vervolgens werd er weer een zoon geboren Lo-Ammi 'niet mijn volk', omdat God ging scheiden van Zijn volk Israël. En vervolgens wordt ons in Hosea 2:1 verteld dat de bevolking van Israël zo talrijk zal worden als de zandkorrels aan de zee, zelfs in haar ballingschap. Er wordt hier op geen enkele wijze gesproken over het feit dat God Israël zou verliezen. Feitelijk zegt hij dat ze in hun verstrooiing de 'kinderen van de levende God' genoemd zullen worden. We kunnen hieruit opmaken dat Israël bevolkt zou worden met christenen gedurende de tijd van hun ballingschap.

We zullen zien dat niemand – Israëliet of niet – een geopenbaarde zoon van God kan zijn zonder Jezus Christus.

Hosea 2:9 verwijst ook naar deze bekering tot Jezus Christus, met de woorden,

9 Als ze dan achter haar minnaars aan wil gaan kan ze hen niet bereiken; ze zoekt maar kan hen niet vinden. Dan zal ze zeggen: 'Ik ga terug naar mijn eigen man, want toen had ik het beter dan nu.'

Israël had vele geliefden en vele mannen. Maar de profeet legt de woorden in de mond van Israël, door haar over zichzelf te laten nadenken. "Ik zal teruggaan naar mijn EIGEN Man." Door te spreken over God als haar eigen man, is het duidelijk dat Israël gescheiden was en minstens met één andere man getrouwd is geweest gedurende haar ballingschap.

Dit is één van die profetieën die vandaag de dag op de Joden wordt toegepast. Bijbelleraren identificeren Israël foutief met Juda en (h)erkennen daarmee niet dat deze profetie specifiek gericht is op het Huis van Israël – niet aan Juda. Dit is de reden dat zij vele evangelische christenen de valse hoop gegeven hebben op een komende massale bekering van de Joden tot Jezus Christus. Deze christenen zullen bedrogen uitkomen.

Israël moest haar eigen man zoeken, Jezus Christus, *terwijl ze in ballingschap leefden* – niet nadat ze weer teruggekeerd waren in het huis van God. De zionistische Staat past simpelweg niet in deze profetie. Het is moreel verwerpelijk voor God en Zijn heilige Wet om de Joodse verstrooiing te beëindigen en de Joden terug te brengen naar Palestina, zonder dat ze zich bekeren tot Jezus Christus, maar ze wel met Hem laat trouwen.

DE TWEDE VERLOVING

Vervolgens geeft Hosea Israël hoop tijdens de ballingschap door te zeggen dat God zich weer (voor de tweede keer) zal verlossen met hen in voorbereiding op de grote hereniging: hun tweede huwelijk,

16 Daarom zal ik haar meelokken naar de woestijn en dan tot haar hart spreken... 21 Ik zal je voorgoed tot mijn vrouw maken, ik zal je hecht aan mij verbinden, door liefde en ontferming. 22 Mijn vrouw zul je zijn, want ik beloof je trouw, en jij zult de HEER toegewijd zijn... 25 want het land zaai ik in met mijn volk. Over Lo-Ruchama zal ik mij ontfermen, Lo-Ammi noem ik weer mijn volk, en dan antwoordt hij: 'Mijn God.'

Hosea zegt dat God zich weer met haar (Israël) zal verloven, zelfs nadat Hij met haar gescheiden is. Dit is een opmerkelijke profetie omdat het de wet lijkt te overtreden volgens Deut. 24:3 en 4,

3 Maar dan krijgt die tweede man een afkeer van haar, en ook hij schrijft een scheidingsbrief en geeft haar die bij haar vertrek mee; of de man die als tweede met haar is getrouwd, komt te overlijden. 4 In zo'n geval mag de eerste man, die van haar gescheiden is, haar niet opnieuw tot vrouw nemen, nu zij voor hem onrein geworden is. Want de HEER verafschuwt zulke dingen. Wanneer u zoiets doet, werpt u een smet op het land dat de HEER, uw God, u in eigendom zal geven.

Israël was met andere goden getrouwd. Daarom hebben de rabbijnen erover gedebatteerd of het wel wettig was dat God haar opnieuw ten huwelijk zou vragen. Hoe kon God opnieuw trouwen met Zijn gescheiden vrouw zonder Zijn wet te overtreden? Zij beseften op geen enkele wijze het feit dat God als de Messias naar de aarde zou komen, zou sterven en dat Hij zou opstaan als een nieuwe schepping, een geheel ander Persoon in de ogen van de wet.

Jezus dood en opstanding maakte Hem tot een Nieuwe Schepping die Hem in aanmerking deed komen om opnieuw te trouwen met het Huis van Israël. Dit is de wijze waarop de dood vrijmaakt van de wet, die verbood dat een man opnieuw met zijn gescheiden vrouw zou mogen trouwen. Vrij van de wet betekent niet vrij zijn om te zondigen zodat de genade op die wijze groter zou zijn. We zijn nooit vrij om wetteloos te zijn. Maar Jezus' dood maakte Hem vrij van de wet zodat Hij opnieuw met Israël zou kunnen trouwen.

Dit huwelijk kon echter niet plaatsvinden zolang Israël getrouwd was met andere goden, omdat God dan een vrouw zou trouwen die al getrouwd is. Toen Jezus stierf en herrees, kwam Hij in aanmerking als vrijgezel. Echter Israël kwam niet in aanmerking als vrije vrouw. Israël diende nog steeds andere goden en was verstrooid onder de volkeren.

Het oude land representeerde het oude huis van God – de plaats waar Hij zijn naam had gevestigd. Israël was weggestuurd uit Zijn huis. God kon Zijn gescheiden vrouw, die met andere goden was getrouwd, natuurlijk niet zomaar terugnemen in Zijn huis. En het was ook niet wettig om omgang met Israël te hebben naast de andere goden.

ISRAËL KWAM NIET TERUG MET JUDA

Juda's terugkomst uit Babel was *niet onwettig omdat God nooit van Juda gescheiden was*. Het was een tijdelijke scheiding en daarna kwam Juda weer terug in het oude 'huis' van God in het oude land. Maar het huis van Israël had een *echtscheiding ondergaan* en daarom kon ze niet zomaar met Juda terugkomen op dat moment. Diegenen die veronderstellen dat Israël wel teruggekomen is met Juda en met hen teruggekomen is naar het oude land hebben geen goed begrip van de wet van God. Jezus kon Zijn eerste vrouw niet terugnemen samen met Juda – niet voordat Hij was gestorven aan het kruis, want dat maakte Hem tot een nieuwe schepping, beschikbaar in de ogen van de wet om Israël opnieuw te trouwen.

Het feit dat Israël niet teruggekomen is met Juda is bekend onder zo'n beetje alle geschiedkundigen en overigens ook bij de Joden zelf. *The Jewish Quarterly Review*, 1888 (Vol. 1) bevat een artikel van Dr. A. Neubauer, waar op pagina 15 staat,

"De ballingen van Israël die gedeporteerd waren naar het gebied rond de Eufraat zijn niet als geheel teruggekeerd naar Palestina met hun broederballingen uit Juda; ten minste is er geen enkele aandacht besteed op alle documenten die wij hebben onderzocht."

De Joodse Encyclopedie (online) zegt onder het kopje 'Tien verloren stammen',

"Omdat er zoveel profetieën gerelateerd zijn aan de terugkomst van 'Israël' naar het Heilige Land, zijn er heel veel gelovigen, die de Bijbel letterlijk nemen, opgezaald met een probleem. In hoeverre bestaan de stammen nog heden ten dage. Voor wat betreft Juda en Levi (of Benjamin) is het duidelijk dat zij onder Ezra en Nehemia zijn teruggekeerd. Indien de Tien Stammen zijn verdwenen is een letterlijke vervulling van deze profetieën onmogelijk; indien ze niet zijn verdwenen, moeten ze momenteel bestaan onder een andere naam."

Bovenstaande vertelt ons dat de Joden de profetieën over Israël toepassen op de zogeheten 'verloren stammen' en niet op de Joden zelf.

Om de profetieën over Israël dus toe te passen op de Joden zelf wordt dus niet onderschreven door de Joodse historici. Of ze zijn verdwenen en het eerstgeboorterecht is verloren gegaan – of ze zijn niet verdwenen, maar 'bestaan onder een andere naam'. Zoals we in ons volgende hoofdstuk zullen zien bestaan ze inderdaad onder een andere naam. Het verloren eerstgeboorterecht van Jozef is niet werkelijk verloren, maar slechts tijdelijk verborgen met een Goddelijke bedoeling, tot het moment dat Jozef gevonden wordt. Wanneer zij openbaar gemaakt worden aan de wereld, zal de zionistische staat haar naam *Israël* moeten opgeven.

Israël is NIET ingelijfd in het jodendom aan het einde van de Babylonische ballingschap, zoals sommigen hebben gemeend. Israël is NIET teruggekeerd met Juda om zo weer één nieuwe natie te worden. De leer dat de Joden Israël zijn is dus een onjuiste leer. En de claims dat de zionisten de profetieën zullen vervullen die betrekking hebben op het bijeenbrengen van de verstrooide Israëlieten is eveneens onjuist.

Erger nog, vele christenen zijn ertoe aangezet om de zionistische staat te steunen in haar idealen om de Joden weer terug te brengen naar Gods huis zonder Jezus Christus te erkennen als haar Man. Zal Jezus het accepteren om met een vrouw te leven buiten de band van het huwelijk om? Nee, volgens de Bijbelse wetten is dit valse Israël een hoer. De huidige zionistische staat probeert te leven in het oude huis van God, voordat ze met Hem getrouwd zijn – oftewel zonder Jezus Christus te accepteren. Dit is hoererij.

Moderne profeten maken dus een grote fout wanneer ze zeggen dat Israël is teruggekeerd naar het land (Gods huis) zonder de band van het huwelijk te zijn aangegaan. Deze leer wordt thans openbaar in de praktijk van onze en de Amerikaanse cultuur, omdat het sinds 1948 is toegestaan (in Amerika) dat man en vrouw bij elkaar wonen zonder te trouwen. De on-Bijbelse wetten van de Westerse naties zijn nu aangepast aan de on-Bijbelse leringen van de kerk met het oog op zionisme en de staat Israël.

Nogmaals, dit is een valse staat. Het is NIET de verloving 'in rechtvaardigheid' waar Hosea over profeteerde. Het is een onrechtmatige valse uitwerking van Bijbelse profetieën die een overtreding is van de heilige van God.

Het Nieuwe Testament spreekt van het 'bruiloftsmaal van het Lam' (Op. 19:7–9) nadat de bruid zich heeft klaargemaakt. De bruiloft kan niet plaatsvinden voordat de bruid de

witte klederen van gerechtigheid heeft aangedaan. Hoewel Jezus voorbereid is om haar te hertrouwen, is zij dat niet voordat ze 'klaar' is. Dit is waarom de bruiloft nog niet heeft plaatsgevonden, en Jezus zal haar niet huwen voordat ook de bruid klaar is.

Maar als het natuurlijke Israël niet is teruggekeerd met Juda na de Babylonische ballingschap, waar zijn al deze Israëlieten dan gebleven. Hoe zijn ze verloren gegaan. Kunnen ze gevonden worden?

HET NATUURLIJKE ISRAËL: VERLOREN EN WEER GEVONDEN

De term 'het natuurlijke Israël' wordt vandaag de dag meestal toegepast op de Joden. We horen regelmatig zeggen dat 'de Joden het natuurlijke Israël' zijn. Dit is echter in tegenspraak met de Schrift. Israël is niet hetzelfde als Juda. Het waren twee aparte naties. Er zijn natuurlijke Judeeërs en natuurlijke Israëlieten, maar zij zijn niet hetzelfde volk. Het is dus belangrijk voor ons om dit verschil uit te leggen.

De stammen van Israël zijn verloren gegaan omdat ze hun naam *Israël* zijn kwijtgeraakt. Toen ze werden vernietigd en weggevoerd zijn hun bevolkingsregisters vernietigd en werden ze door hun ontvoerders genoemd met andere namen. Maar het volk is niet als geheel omgebracht, noch zijn ze allen opgegaan in de andere volkeren. Een nader onderzoek van de archeologische beschrijvingen vertellen ons heel duidelijk hoe de Israëlieten genoemd werden in hun ballingschap.

De meest belangrijke sleutel is dat alleen Israël zelf zich *Israël* noemde. De andere volken noemde Israël met andere namen. De meest belangrijke naam voor Israël was 'het Huis van Omri' omdat Omri één van Israëls grootste koningen geweest is (1 Kon. 16:23–28).

De Zwarte Obelisk van Salmanezer is één van de bekendste Assyrische monumenten. Iedere geschiedkundige kent dit monument en zelfs geschiedenisboeken die geschreven zijn door evangelische christenen zijn zich bewust van dit monument. Het beschrijft koning Jehu van Israël die Salmanezer van Assyrië eer betoont.

Op dit monument wordt Israël 'het Huis van Omri genoemd, of letterlijk Beth-Khumri. Soms wordt het gespeld als Beth-Ghomri, Bit-Khumri of Beth-Humria. Merril Ungers boek, Archeologie en het Oude Testament, zegt op pagina 243,

"...Het eerste contact tussen Israël en de Assyriërs is geweest gedurende de dagen van Omri, omdat vanaf dat moment Israël in het spijkerschrift verschijnt als Bit-Humri ("House of Omri"). Deze officiële benaming werd toegepast op de hoofdstad Samaria. Meer nog, de benaming van een Israëlitische koning was Mar Humri ('zoon', d.w.z. 'Koninklijke regeerder van Omri'). De verwijzing van Tiglat Pileser III naar het land van Israël een eeuw later onder de noemer Bit Humria bewijst het belang van Omri als heerser in de geschiedenis van Israël."

Omri of Humri werd oorspronkelijk uitgesproken als Ghomri, of Gomer. Dit is dezelfde naam als de vrouw van Hosea, Gomer, die profetisch gezien het huis van Israël vertegenwoordigde. Dit wordt aangetoond in het boek Het Oude Testament in het licht van de Historische beschrijvingen en Legendes van Assyrië en Babylonië, door Theophilus G. Pinches (1902),

"Het is belangrijk te weten dat de Assyrische vorm van de naam Yaua ('Jehu') laat zien dat de onuitgesproken aleph zijn einde vond in die tijd, zodat de Hebreeën hem Yahua genoemd moeten hebben ('Hehua'). Omri werd op dezelfde wijze uitgesproken volgens het oude systeem, voordat ghain ayin werd. Humri laat zien dat ze op dat moment dit uitspraken als Ghomri."

Israël was verloren omdat ze hun naam verloren. Ze verloren hun naam omdat andere volkeren hen niet bij de naam *Israël* aanspraken. Om Israël te vinden is het nodig de Bet-khumri of Ghomri te traceren. En wanneer we dat doen wordt het al snel duidelijk dat de Beth-Khumri migreerde naar Europa om daar Kelten genoemd te worden.

Het feit dat Israël bekend was als *Gomer* is één van de sleutels om te zien hoe Israël verloren is gegaan, omdat er in de Bijbel sprake zijn van twee Gomers. De eerste was een zoon van Jafeth die wordt genoemd in Genesis 10:2; de tweede was de vrouw van Hosea die Israël voorstelde. Bullinger reflecteerde de verwarring hierover door als bijschrift bij Gen 10:2 te vermelden,

"Gomer: In het Assyrisch, *Gimirra* (de Kimmerians van Herodotus). Voorvader van de Kelten."

Dr. Bullinger zou gelijk hebben als hij deze uitleg zou plaatsen bij Hosea, in plaats van Genesis. Maar hij was net als zoveel anderen verward over de twee Gomers en daarom identificeerde hij de Gimirra met Gomer, de zoon van Jafeth, in plaats van met de Israëlitische koning Omri (Ghomri), naar wie Israël is genoemd.

Deze simpele zaak van verkeerd geïnterpreteerde identiteit is de manier waarop God de geschiedkundigen de stammen van Israël uit het oog liet verliezen. Gods plan was ongelofelijk briljant! Wie anders zou eraan gedacht hebben om Israël op deze wijze haar eerstgeboorterecht naam af te nemen na de grote echtscheiding? De stammen van Jozef moesten verloren gaan, net zoals hun voorvader verloren geraakt was. Jozefs identiteit is niet onthuld, zelfs niet toen hij aan de macht kwam, omdat Farao Jozefs naam had gewijzigd in Safenat-Paneach (Gen 41:45). Evenzo bleef Israëls identiteit onbekend, omdat haar naam was gewijzigd in Beth-Khumree.

De Assyrische geschiedenis noemt het volk *Ghomri*, de mensen *Gimirra* en hun woongebied *Gamir*. Bijna alle historici, christelijke en niet-christelijke, erkennen dat de Gimirra migreerden naar Europa en bekend werden onder de naam Kelten. Dr. Bullinger erkent dit ook. Dit is waarom zoveel profetische boeken Duitsland aanwijzen als het Gomer uit de Bijbel. Duitsland (en grote delen van Noordwest Europa) worden bewoond door Kelten, maar zij zijn geen afstammelingen van Gomer de zoon van Jafeth, maar van Gomer-Israël.

Dit wordt ook bewezen door de Moabitische Steen. In de Nieuwe Standaard Joodse Encyclopedie (editie uit 1970) staat bij 'Omri' op pag. 1471,

'Volgens de Moabitische Steen onderwierp hij (Omri) Moab. Vanaf toen noemde de Assyriërs het koninkrijk van Israël bij zijn (Omri) naam.'

Het grote geheim dat niemand op papier wil zetten is het feit dat de Assyriërs Israël Omri (Ghomri) bleven noemen, zelf nadat de natie werd vernietigd en Israëlieten werden gedeporteerd naar Assyrië. Deze naam is niet verdwenen uit de geschiedenis, net zo min als de Israëlieten. Ze kregen simpelweg een nieuwe naam.

In feite was de laatste koning van Israël Hosea. Dus beeld Hosea's huwelijk met Gomer Hosea's huwelijksband met Israël uit – zoals de koning getrouwd was met zijn koninkrijk. Het is opmerkelijk dat de naam van de profeet Hosea de naam van de laatste koning van Israël zou afspiegelen, en dat zijn hoerbruid, Gomer, de naam afspiegelde die Israël kreeg van de andere volken in de geschiedenis.

Hosea is de belangrijkste profeet van het verloren huis van Israël en zijn huwelijk met Gomer geeft ons de sleutel tot het vinden van het verloren huis van het natuurlijke Israël. Europa werd voornamelijk bevolkt door de Gimirra-Israëlieten die migreerden uit Assyrië over het Kaukasus gebergte en door het Krim-schiereiland heen, Europa in.

Een andere groep Israëlieten werden de Sakka genoemd, ofwel Beth-Sak ('huis van Isaak'). De Rots van Behustan is het graf van Darius de Perzische heerser en het bevat een inscriptie van 23 etnische groepen waarover Darius heeft geregeerd. *Al deze groepen worden in drie talen genoemd.* In de Babylonische taal staat hier 'Matu Gimiri', ofwel 'land van de Gimiri'. Hetzelfde volk wordt in het Perzisch *Saka* genoemd en in de Suzische taal *Sakka*. Zij woonden in wat we nu Armenië noemen, maar in die tijd heette dat gebied Sacasene. Het was net ten zuiden van het Kaukasus gebergte waar de Assyriërs de gedeporteerde Israëlieten hadden geplaatst. Dit bewijst dat de Saka en de Sakka hetzelfde volk is als de Gimiri (of Gimirra).

De Sakka werden onder de Romeinse geschiedkundigen bekend als de Saksen en aan anderen als Sacae en Skuts (Schotten) of Scythen. Ze zijn allen hetzelfde volk en groeiden uit tot een enorme menigte zoals Hosea had geprofeteerd. Toen deze ex-Israëlieten migreerden van Assyrië door het Kaukasus gebergte, werden ze onder de geschiedkundigen ook wel bekend als de 'Kaukazen' (het Kaukasische ras). Toen ze zich settelden in de ruige bosgebieden van Europa, werden ze de eerste grote bevolkingsgroep in Europa, naast diegenen die zich aan de Mediterrane kust gevestigd hadden.

Met andere woorden, de verloren schapen van het huis van Israël werden de Europese naties in onze huidige wereld. Etnisch gezien worden ze het Kaukasische ras genoemd, omdat zo velen van hen het Kaukasus gebergte zijn overgestoken toen ze zich vanuit Sacasene naar Europa verplaatsten. Vanuit Europa zijn ze verspreid over Amerika, Canada, Australië, Zuid-Afrika en andere delen in de wereld.

Dit is het verhaal van het natuurlijke Israël. Alles wat hierboven is opgeschreven is eenvoudigweg niet anders dan wat de geschiedenis ons leert en bewezen is door archeologische opgravingen in de afgelopen twee eeuwen. Er zijn vele boeken geschreven die zich specialiseren in de historie van de tochten die Israël maakte vanuit Assyrië naar Europa en elders. Zulke boeken staan vol met vreemde namen die moeilijk zijn voor de meeste mensen om te onthouden. Maar uiteindelijk kan die hele geschiedenis worden teruggebracht tot een aantal simpele feiten die we hierboven hebben beschreven. Deze feiten zijn bekend bij historici en staan niet ter discussie.

Het moge duidelijk zijn dat het natuurlijke Israël niet gevonden kan worden bij diegenen die men 'Joden' noemt, die alles in het werk hebben gesteld om zich te onderscheiden van de 'Kaukazen'. Hun verlangen om van hen gescheiden te blijven is met name ingegeven door het feit dat vele 'Kaukazen', op een of andere wijze, christen werden. Deze scheiding is dus met name gebaseerd op religie.

Als iemand zichzelf *Israël* zou mogen noemen, dan zouden dat de Kaukasische naties zijn. Ze hebben dit echter niet gedaan, omdat God die naam van hen heeft afgenomen toen Hij van hen scheidde. En geen Israëliet of ex-Israëliet heeft het recht om deze naam te dragen *totdat men voldoet aan de voorwaarden die God gesteld heeft aan een nieuw huwelijk met hen.* Ze kunnen alleen Israël worden door Jezus te accepteren als Koning van Juda en Koning van Jozef-Israël.

Ze moeten inwoners van Juda worden door geloof in Jezus en het werk dat Hij deed bij zijn eerste komst. Dan zijn ze klaar om het Zoonschap te ontvangen, het tweede werk van Christus dat wordt vervuld door de roeping van Jozef-Israël. Niet iedere christen heeft die visie of dat verlangen echter. Sommigen zijn blij dat ze ware Joden zijn. Maar diegenen die het Zoonschap willen ontvangen zijn zij die uiteindelijk het recht zullen ontvangen om de naam *Israël* weer te dragen.

DE VERSTROOIING IN DE PERIODE VAN HET NIEUWE TESTAMENT

Jezus Christus – de God en Koning van Israël – scheidde van het Huis van Israël en zond haar weg uit Zijn huis van 745–721 v.Chr. Maar Hij beloofde door Hosea en andere profeten dat Israël zich opnieuw met Hem zou verloven (Hos. 2:19 en 20) met uitzicht op een hereniging door middel van een huwelijk. Zoals we hebben gezien kon dit alleen plaatsvinden als de voormalige Echtgenoot zou sterven en op zou staan uit de dood. Jezus Christus deed dit.

Hij zond vervolgens Zijn discipelen de wereld in om het Evangelie aan alle creaturen te verkondigen. Dit omvatte natuurlijk ook het verstrooide Huis van Israël, die op dat moment waren gevestigd in Noord en Oost Klein-Azië (Turkije). Velen van hen leefden toen nog in 'Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bitynië', zoals we lezen in 1 Petrus 1:1. Petrus schreef zijn brief aan deze Israëlieten,

1 Van Petrus, apostel van Jezus Christus. Aan de uitverkorenen die als vreemdelingen verspreid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bitynië verblijven, 2 door God, de Vader, voorbestemd om, geheiligd door de Geest, gehoorzaam te zijn aan Jezus Christus en met zijn bloed besprenkeld te worden. Genade zij u en vrede, in overvloed.

Dit was niet de verstrooiing van Juda, want dit was geschreven voordat Juda werd verstrooid. Petrus schreef niet aan de 'Joden' die in deze gebieden leefden, maar aan Israëlieten uit een eerdere verstrooiing. Later in 1 Petrus 2:9 en 10 zegt hij tegen deze Israëlieten:

9 Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht. 10 Eens was u geen volk, nu bent u Gods volk; eens viel Gods ontferming u niet ten deel, nu wordt zijn ontferming u geschonken.

Petrus citeert hier Hosea en herinnert hen aan hun verleden. Hosea's zoon Lo-Ammi, betekent 'niet mijn volk' en de naam van zijn dochter Lo-Ruchama betekent 'geen genade' of 'niet mijn geliefde'. Petrus identificeert hen dus duidelijk als ex-Israëlieten uit de verstrooiing. Hoe wist Petrus waar deze Israëlieten waren gevestigd. De Joodse historicus, Josefus, die leefde in dezelfde tijd als Petrus, schreef in zijn Antiquities of the Jews, XI, v, 2

"Er zijn maar twee stammen in Azië en Europa onderworpen aan de Romeinen terwijl de Tien stammen beneden de Eufraat zijn tot op de dag van vandaag; zij zijn een enorme menigte, en niet te schatten in aantal"

Petrus zond zijn brief aan de christenen in deze regio's. Dat wil zeggen, zij die bekeerd waren tot Christus vanuit de verloren stammen van Israël. En op die basis kon Petrus hen uitverkoren noemen. Hij vertelde hen dat ze opnieuw Gods volk zijn geworden. Hij kon hen vertellen dat ze genade hadden verkregen door de dood van Christus aan het kruis. Petrus' doel was natuurlijk om al deze ex-Israëlieten tot de kennis van Christus Jezus te brengen, omdat ze alleen op die manier opnieuw met Hem in het huwelijk konden treden en zo opnieuw 'uitverkoren' waren.

Op dezelfde wijze schrijft Jakobus zijn brief "aan de twaalf stammen in de diaspora" (Jak. 1:1). Hij benoemde niet alleen de Judeeërs, maar alle stammen. Zijn brief was ook gericht aan de Judeeërs die inmiddels ook verstrooid waren, niet door de Romeinse aanval in 70 n.Chr., maar doordat zij naar andere landen getrokken waren.

Deze brieven laten ons zien hoe deze ex-Israëlieten in de diaspora opnieuw Gods uitverkoren volk, Israël, konden worden. Met hen worden vele anderen verzameld, zoals de profeten op hebben getekend.

HOOFDSTUK 5

Het Israël in Romeinen 9 – 11

Velen zijn gestruikeld over Paulus' schrijven in Romeinen 9-11, omdat zij denken dat de apostel schreef over de Joodse natie. Maar dat was hij niet. De daadwerkelijke heilige geschriften die Paulus citeerde in deze hoofdstukken bewijzen dat hij over Israël in de verstrooiing sprak. Dit was de verstrooiing van de verloren stammen van Israël welke in 721 v. Chr. plaats vond, niet de Joodse verstrooiing in 70 n. Chr., welke nog niet had plaatsgevonden toen Paulus zijn brief schreef.

Paulus introduceert dit onderwerp door zijn betrokkenheid met Israël uit te drukken in Rom. 9:1-4,

1 Omdat ik één ben met Christus spreek ik de waarheid, en mijn geweten, geleid door de heilige Geest, is mijn getuige dat ik niet lieg; 2 ik ben diepbedroefd en word voortdurend door verdriet gekweld. 3 Omwille van mijn volksgenoten, de broeders en zusters met wie ik mijn afkomst deel, zou ik bijna bidden zelf vervloekt te worden en van Christus gescheiden te zijn; 4 omwille van hen, de Israëlieten, die God als zijn kinderen heeft aangenomen en aan wie hij zijn nabijheid, de verbonden, de wet, de tempeldienst en de beloften heeft geschonken

Ja, Paulus sprak over zijn bloedverwanten, zijn broeders en zusters met wie hij zijn afkomst deelt – dat zijn genetisch gezien Israëlieten. Paulus was een Benjaminitet en dus was hij van de stam van Israël welke was gegeven als een licht aan Juda toen het Koninkrijk werd verdeeld (1 Kon. 11:36). Benjamin zelf was de enige volle broer die Jozef had, dit waren de enige zonen die Rachel had. Toen Jozefs broers hem als een slaaf naar Egypte hadden verkocht, was Benjamin waarschijnlijk de enige broer die hem in feite echt miste! En dus hield Paulus, net als Benjamin, van zijn broers van de stam van Jozef welke waren weggevoerd door Assyrië in 721 v. Chr., en miste hen.

Christelijke Bijbelleraars hebben deze passage in Romeinen lang toegepast op de Joden, maar dat is een zuivere veronderstelling gebaseerd op het idee dat de Joden Israël zijn. Deze zienswijze neemt Romeinen ook als een nieuwe gedachte, in plaats van deze te koppelen aan het vorige hoofdstuk, welke spreekt van het Zoonschap (8:14-23). Het Zoonschap, zoals we gezien hebben, was het geboorterecht aan Jozef gegeven, de leider van de verloren stammen van Israël. Paulus heeft dit zeker geweten. Als hij spreekt over 'de adoptie tot zonen' in Romeinen 9:4, zullen zijn gedachten in feite terug zijn gegaan naar Jakobs adoptie van Jozefs twee zonen, Efraïm en Manasse (Gen. 48).

HEEFT DE BELOFTE VAN HET GEBOORTERECHT GEFAALD?

Over de zienswijze op Israëls verstrooiing merkt Paulus een kritisch punt op in Romeinen 9:6-8,

6 God heeft zijn belofte niet gebroken. Want niet alle Israëlieten behoren werkelijk tot Israël, 7 niet alle nakomelingen van Abraham zijn ook werkelijk zijn kinderen. Er staat immers geschreven: 'Alleen de nakomelingen van Isaak zullen gelden als jouw nageslacht.' 8 Dat wil zeggen: ze zijn niet door hun natuurlijke afstamming kinderen van God, maar gelden als nageslacht van Abraham op grond van Gods belofte.

Gods beloften aan Israël hebben niet gefaald, ondanks dat Israël was gescheiden, afgedankt en verloren. God beloofde Israël opnieuw te trouwen en dat zal Hij doen. Maar

Hij zal geen vleselijke mensen trouwen. Alleen omdat iemand afstamt van Abraham, Isaak en Jakob–Israël maakt hem nog geen Israëliet. 'Want niet alle Israëlieten behoren werkelijk tot Israël'. Zoals we al gezien hebben was de naam Israël van hen weggenomen en de enige manier deze naam te herwinnen is door geadopteerd te worden als zonen, de *huiiothesia*, 'Zoon Plaatsing'.

In andere woorden, alleen christenen onder deze ex-Israëlieten in de verstrooiing zijn verkozen om met de naam *Israël* te worden genoemd. God ontnam hen jaren geleden deze naam vanwege hun ongeloof en idolatrie – vanwege het verwerpen van Jezus, de God van Israël. En dus is de term Israël niet langer toepasbaar in dezelfde nationale zin zoals deze werd gebruikt in het Oude Testament. De naam zal meer van toepassing zijn op diegenen wiens karakter de betekenis van de naam weerspiegelt. De naam betekent 'God regeert'. Het is een naam welke een persoonlijk getuigenis van de soevereiniteit van God betekent. Een natuurlijke Israëliet die Jezus Christus blijft verwerpen is geen Israëliet in de ogen van God.

Paulus brengt ook Hosea's profetie over Israël naar voren. Romeinen 9:24–26 zegt,

24 Hen heeft hij ook geroepen: ons, die niet alleen uit het Joodse volk afkomstig zijn, maar uit alle volken (Grieks: ethnos, 'de naties'), 25 zoals ook bij Hosea staat geschreven: 'Wat mijn volk niet was, zal ik mijn volk noemen; wie mijn geliefde niet was, zal ik mijn geliefde noemen. 26 En waar tegen hen gezegd is: "Jullie zijn mijn volk niet," zullen ze kinderen van de levende God worden genoemd.'

Hierin zijn Hosea's profetieën direct gericht tot Israël, en niet tot Juda. Het is duidelijk dat Paulus niet sprak van Joden. De enige manier waarop men dit kan toepassen op de Joden is dat we eerst aannemen dat Juda en Israël dezelfde natie waren en dan uitbreiden dat de Joden Israël zijn. Maar zoals we al hebben laten zien is dit historisch niet juist.

WIE HEEFT HIER VOORDEEL VAN?

Paulus zegt dat God mensen heeft geroepen niet alleen vanuit de Judese natie, maar ook vanuit de andere volken waarheen Israël was verstrooid door de Assyriërs. Maar door deze ex-Israëlieten in de verstrooiing te noemen en door hen weer te vergaderen, vergaderde Hij ook vele anderen met hen in Zijn Koninkrijk, zoals we al gezien hebben.

In feite onderwees Jezus dit in Zijn korte gelijkenis in Matteüs 13:44,

44 Het is met het koninkrijk van de hemel als met een schat die verborgen lag in een akker. Iemand vond hem en verborg hem opnieuw, en in zijn vreugde besloot hij alles te verkopen wat hij had en die akker te kopen.

We weten uit Matteüs 13:38 dat 'de akker de wereld is'. Exodus 19:5 spreekt over Israël als Zijn 'kostbaar bezit'. Toen God Israël verstrooide en hen zo de naam *Israël* liet verliezen, verborg Hij hen in de wereld. De enige manier om Israël als 'verloren schapen' te maken was door hen te verbergen onder de volken.

Maar Ezechiël 34:11 zegt dat God Jahweh zelf zou komen om Zijn verloren schapen te zoeken. Jahweh God kwam naar de aarde in de Persoon van Jezus Christus, om onder andere te zoeken naar Zijn verloren schapen van het huis van Israël (Mat. 15:24). Dus 'de schapen' zijn ook 'de schat'. Jezus verkocht alles wat Hij had, Hij gaf alles op om te komen en te sterven.

Het meest belangrijke element in deze korte gelijkenis is het feit dat Hij niet slechts de schat nam die Hij vond, omdat dat diefstal zou zijn geweest. Om de schat te verkrijgen moest hij het gebied kopen waarin de schat verborgen was. Zodra Hij eigenaar van de

akker was, kon Hij rechtmatig de schat in de akker opeisen. Dit leert ons dat Hij, om Zijn mensen, Israël, terug te winnen de hele wereld kocht, want 'de akker is de wereld'.

Dit was het Goddelijke plan vanaf het begin, zodat in deze zin de wereld voordeel heeft gehad van Israëls val. Romeinen 11:12 zegt,

12 Maar als hun overtreding al een rijke gave voor de wereld is en hun falen een rijke gave voor de heidenen (ethnos, 'de naties'), hoeveel rijker zal dan de gave zijn wanneer zij zich allen hebben bekeerd.

Het Goddelijke doel was Israël te verstrooien onder de heidenen (onder de volken). Door van Israël te scheiden werd zij een volk als alle andere naties. In die zin dat zij niet getrouwd was met God. Maar vanwege de beloften gegeven in Hosea en op andere plaatsen verbond God Zichzelf tot het opnieuw trouwen en bijeen vergaderen van Israël in Zijn huis. Matteüs 13:44 leert ons echter dat Hij dit moest doen door het kopen van de hele akker. De uiterste consequentie hiervan is dat de gehele akker tot Israël zal worden, niet door *fysieke* genealogie, maar door het *legale* burgerschap van het Koninkrijk van God te verkrijgen.

Door het opnieuw vergaderen van Israël ging het Evangelie naar alle naties waaronder Israël leefde. Iedereen begon het Evangelie te horen en kreeg de kans om zich binnen Gods Koninkrijk te verzamelen. De weg naar Gods Koninkrijk is voor alle mensen dezelfde, 'want er is geen aanneming des persoons bij God' (Rom. 2:11, SV). 'God maakt geen onderscheid' (Rom. 2:11, NBV).

DE HEIDENEN

Het is belangrijk om te herkennen dat de ex-Israëlieten van de verstrooiing 'heidenen' waren. Zij waren gescheiden van God en dus waren ze niet meer getrouwd met Jezus Christus dan iedere andere natie was. De term 'heiden' betekent eenvoudig 'natie; mensen; etnische groep'. Het betekent niet perse noodzakelijkerwijs een niet-Israëliet. In feite is het woord vaak gebruikt in de Bijbel om de 'natie' Israël of Juda te beschrijven. Bijvoorbeeld, Joh.11:47-51 zegt,

47 Daarop riepen de hogepriesters en de farizeeën het Sanhedrin bijeen: 'Wat moeten we doen? Deze man doet veel wondertekenen, 48 en als we hem zijn gang laten gaan, zal iedereen in hem gaan geloven. Straks grijpen de Romeinen in; dan zullen ze onze tempel en ons volk (ethnos) vernietigen.' 49 Een van hen, Kajafas, die dat jaar hogepriester was, zei tegen de anderen: 'Jullie begrijpen het niet! 50 Besef toch dat het in jullie eigen belang is dat één man sterft voor het hele volk, zodat niet het hele volk (ethnos) verloren gaat.' 51 Dat zei hij niet uit zichzelf: als hogepriester in dat jaar sprak hij de profetie dat Jezus zou sterven voor het volk (ethnos).

Drie keer in deze passage is het woord ethnos gebruikt, en elke keer refereert het aan de natie of Juda zelf. Maar toch veronderstelt niemand om het woord 'heiden' in deze passage te vertalen. De hogepriesters waren bezorgd dat de Romeinen 'onze natie' zouden verwoesten, dat is de natie van Juda. (Zie Lukas 7:5; 23:2; Handelingen 10:22; 24:17; 26:4; 28:19).

We concluderen dus dat als Paulus Hosea aanhaalt (zie boven), zeggende dat God mensen heeft geroepen van uit alle naties, Hij deze ex-Israëlieten in de verstrooiing niet uitsluit. In feite sluit Hij ze in, omdat de profetie speciaal aan hen geadresseerd is, zelfs al is het toepasbaar op diegenen van *alle naties* die tot Christus komen.

HET GEKOZEN RESTERENDE DEEL – DE OVERWINNAARS

Er is een verschil tussen Israël en het gekozen resterende deel. Hoewel Israël als natie was gekozen, betekende dit niet dat elke individuele Israëliet was gekozen krachtens zijn fysieke Israëliet zijn. Hierin hebben velen zich vergist, denkend dat een 'gekozen Israëliet' een bevoorrechte genadige positie was. Sommigen hebben gedacht dat mensen Israëlieten konden blijven, ongeacht hun ongeloof of zonden. Als contrast hebben ze gedacht dat diegenen die GEEN fysieke Israëlieten waren zo'n soort privilege niet konden genieten. Maar het simpele feit dat God scheidde van Israël en hen van hun naam ontdeed bewijst de fout van die doctrinaire positie.

Paulus maakt dit heel duidelijk door Jesaja te citeren in Romeinen 9:27-29,

27 En Jesaja roept over Israël uit: 'Al zou het volk van Israël zo talrijk zijn als zandkorrels aan de zee, slechts een klein deel zal worden gered. 28 Want de Heer zal zijn woord op aarde gestand doen, onvoorwaardelijk en onverkort.' 29 En zoals Jesaja al heeft gezegd: 'Had de Heer van de hemelse machten ons geen nageslacht gelaten, het zou ons zijn vergaan als Sodom en Gomorra.'

De Statenvertaling zegt in vers 27 dat '*het overblijfsel behouden zal worden*'. Gods doel met het verspreiden van Israël was getekend in Hosea's zoon Jizreël. Jizreël betekent 'God verspreidt', of 'God zaait'. Men moet het zaad verspreiden om het in de aarde te zaaien om een grotere oogst te oogsten. Gods doel was om Israël in het veld te zaaien ('de wereld' – Matt. 13:38) om een grotere oogst binnen te halen aan het einde van de tijd. Deze verstrooide Israëlieten vermenigvuldigden inderdaad met miljoenen. Maar hoevelen van hen kwamen tot geloof in Jezus Christus? Alleen 'het overblijfsel' kwam tot Hem. Dus alleen 'het overblijfsel' kan echt een Israëliet worden genoemd. De rest is verblind.

Niettemin zal uiteindelijk iedereen tot Christus worden getrokken, want Hij zegt in Joh. 12:32 en 33,

32 Wanneer ik van de aarde omhooggeheven word, zal ik iedereen naar mij toe halen.' 33 Daarmee bedoelde hij de wijze waarop hij zou sterven.

Jezus zal inderdaad iedereen tot Zich trekken in het herstel van alle dingen. Maar in deze huidige tijd zien we niet alle dingen onder Zijn voeten (Hebr.2:8). Alleen een klein deel zal tot Christus komen voorafgaand aan de eerste opstanding. De rest zal 'geogst' worden, iedereen in zijn eigen orde (1 Kor. 15:22 en 23). Iedereen zal zeker een inwoner van Israël worden, maar de meesten zullen ingaan door een soort van oordeel, zoals de Schrift zegt.

ISRAËL EN DE NATIES

In Romeinen 9:30-33 (zie volgende tekstgedeelte) maakt Paulus een statement dat verwarrend kan zijn voor diegenen die veronderstellen dat de Joden Israëlieten zijn en de heidenen niet-Israëlieten.

30 Wat kunnen we hieruit nu opmaken? Hoewel ze er niet naar hebben gestreefd, zijn heidenen (ethnos) als rechtvaardigen aangenomen, op grond van hun geloof. 31 Maar Israël, dat ernaar streefde door de wet rechtvaardig te worden, heeft dat niet bereikt. 32 Wat is daarvan de oorzaak? Ze handelden alsof het van hun daden afhing, en niet van geloof. Ze zijn over de steen gestruikeld 33 waarover geschreven staat: 'In Sion leg ik een steen neer waarover men struikelt, een rotsblok waaraan men zich stoot. Maar wie in hem gelooft, komt niet bedrogen uit.'

Paulus sprak hier over twee tijdsperiodes. In de tijd dat Israël een natie was, voorafgaand aan haar scheiding, achtervolgden de mensen een rechtvaardige wet, maar vervulden de wet niet. Dat betekent, ze legden het apart en vervingen de beelden van Omri in hun plaats (Micha 6:16). Omri, de koning wiens naam van toepassing was geweest op Israël, herriep Gods wet en verving in zijn plaats 'de beelden van Omri'. Dit was misschien de reden waarom God Zijn naam *Israël* van hen wegnam en Omri's naam ervoor terug gaf (Ghomri).

Nadat Israël gescheiden en afgesneden was van de naties, werden ze niet meer dan één van de naties (*ethnos*). In die status – terwijl ze in de woestijn waren, zoals Hosea ons vertelt – kwam God tot hen en sprak tot hun harten (Hos. 2:16). Jezus stuurt het Evangelie naar de *ethnos*, inclusief de naties van ex-Israëlieten, en ze komen tot het geloof in Christus. Dus, terwijl ze nog bekend waren als Israëlieten in het oude land, bereikten ze de beloften niet, maar later, als ze *ethnos* zijn, beginnen ze de belofte te verkrijgen. Een oordeel – scheiding en verstrooiing – was nodig om de verloren Israëlieten naar Christus te brengen. En door dit alles was dit een zegen voor alle andere *ethnos* van de wereld, omdat het Evangelie dus ook naar hen kwam op dezelfde tijd. Rom. 10:11–13 zegt,

11 Want de Schrift zegt: 'Wie in hem gelooft, komt niet bedrogen uit.' 12 En er is geen onderscheid tussen Joden en andere volken, want ze hebben allen dezelfde Heer. Hij geeft zijn rijke gaven aan allen die hem aanroepen, 13 want er staat: 'Ieder die de naam van de Heer aanroept, zal worden gered.'

De procedure om het burgerschap te verkrijgen in de stam van Juda of het Koninkrijk van Israël is voor alle mensen hetzelfde. Het maakt niet uit of ze nu Joden zijn of een andere nationaliteit hebben. Er zijn geen tweederangs burgers in het Koninkrijk van God. Niemand is meer gekozen dan een ander op basis van zijn genealogie. God roept mensen volgens Zijn soevereine keuze zonder onderscheid.

Dus we stemmen niet in met christelijke Zionisten die zeggen dat Joden meer uitgekozen zijn dan christenen zelf. En we stemmen ook niet in met anderen die zeggen dat diegenen die afstammen van het gescheiden huis van Israël ook op een of andere manier nog meer gekozen zijn dan anderen. Ze zijn zeker bevoorrecht in de zin dat de wonderen van God het eerst toevertrouwd werden aan hen (Rom. 3:1 en 2) en in latere jaren kwam het Evangelie het eerst naar hen. Zij hadden de eerste *mogelijkheid*, en dus is er een grote kans dat er meer overwinnaars onder deze Israëlieten zijn dan onder andere naties, maar zelfs dan blijft gelden: God roept alle mensen Zelf.

DE WET VAN JALOERSHEID

In Rom. 10:19–21 spreekt Paulus over de wet van jaloersheid, die vaak verkeerd wordt begrepen.

19 Maar dan vraag ik weer: heeft Israël de boodschap niet begrepen? Welnu, Mozes zegt al: 'Ik zal jullie afgunstig maken op een volk dat geen volk is, ik daag jullie uit met een volk zonder verstand.' 20 En bij Jesaja staat zelfs: 'Ik heb me laten vinden door wie mij niet zochten, ik heb me bekendgemaakt aan wie niet naar mij hebben gevraagd.' 21 Maar bij Jesaja staat over Israël: 'Heel de dag heb ik mijn handen uitgestrekt naar mijn ongehoorzaam en opstandig volk.'

Waar de NBV 'afgunstig maken' zegt, zegt de Statenvertaling 'tot jaloersheid wekken'. God vervult vaak profetieën die niet overeenkomen met onze aannames. Toen God Hosea opdroeg om zijn zoon Lo-Ammi, 'niet Mijn volk', te noemen, was dat een profetie dat Israël geen volk zou worden in de ogen van God. Dus toen het volk van Israël door de Assyriërs werd verwoest werden de mensen weggevoerd en verloren zij hun

burgerschap. De mensen werden inwoners van Assyrië. Zij betaalden belasting aan de Assyrische regering en onderwierpen zich aan hun wetten.

Zo lang Israël een natie was waren zij 'ongehoorzame en rebellerende mensen'. Maar nadat zij 'geen natie' meer was begonnen zij Christus te vinden! Doordat deze natie zich Israël noemde hadden zij Christus niet nodig. Na hun scheiding en verstrooiing naar Assyrië, dus niet meer functionerende als de natie Israël, vonden ze Christus. Er staat immers geschreven: *'Ik heb me laten vinden door wie mij niet zochten, ik heb me bekendgemaakt aan wie niet naar mij hebben gevraagd.'*

Natuurlijk kan hetzelfde gezegd worden van alle andere volken op de wereld. Ook zij vonden Christus, ondanks dat ze Hem niet zochten. Vanwege dit feit hebben velen aangenomen dat deze profetie de Israëlieten in de verstrooiing niet insloot. Maar dat deed het juist wel.

Het principe van jaloersheid werkt als volgt: Israël was Gods vrouw, maar Israël had vele affaires met andere goden. Dit maakte God 'jaloers', want Hij zegt in Exodus 34:14,

14 want jullie mogen niet voor een andere god neerknielen. De HEER, de Afgunstige (Jaloerse), duldt immers geen andere goden naast zich.

God zei dat als Israël Hem uitlokke door Hem jaloers te maken, doordat Israël zichzelf aan andere goden zou geven, Hij hetzelfde zou doen om hen tot jaloersheid te verwekken. Hij zou beginnen andere volken te zegenen en hen te behandelen alsof zij Zijn bruid was. Hij zou hen eren door hen autoriteit te geven over Israël. In feite is dit precies wat zes keer plaats vond in het boek Rechters. Iedere keer als Israël andere goden begon te aanbidden, zette God hen onder de autoriteit van andere volkeren.

Dit diende ertoe Israël tot jaloersheid te verwekken. Israël was jaloers vanwege Gods voorkeur voor die andere volken. Dus na een aantal jaren in dienst van deze volken, begonnen de Israëlieten God aan te roepen om bevrijding van deze volken.

Dit is de betekenis van de wet van de jaloersheid. De climax ontstond toen God Assyrië verkoos en Israël uit Zijn huis wegzond. God behandelde Assyrië alsof het Zijn verkoren volk was.

Een eeuw later maakte God Babylon tot Zijn 'verkoren volk'. Achtereenvolgens het Medisch-Perzische rijk, het Griekse en het Romeinse rijk. God was Degene die er voor zorgde dat al deze volken hun posities van macht verkregen. Zijn doel was om de ware gekozenen tot jaloersheid te verwekken.

Hier is de volgorde van gebeurtenissen: Eerst geeft God Assyrië de macht om op deze wijze Israël jaloers te maken. Hij gaf ook Babel de macht om Juda tot jaloersheid te verwekken. Assyrië en Babel waren 'geen volk' (*lo-ammi*) in de visie van God, maar ze werden gebruikt om Israël en Juda tot jaloersheid te wekken. Assyrië en Babel waren ook 'halsstarrige' volken zoals Romeinen 9:19 ons meldt.

De wet van jaloersheid is ook toe te passen op de slechte vijgen van Juda (zoals het gewoonlijk wordt toegepast) toen God de Romeinen macht gaf om Jeruzalem te verwoesten en de mensen te verstrooien. Het zou Juda jaloers op de Romeinen moeten maken, maar helaas, het maakte hen alleen maar boos op God omdat Hij hen 'oneerlijk zou behandelen.' Diegenen die zichzelf 'Joden' bleven noemen waren zonder twijfel ongehoorzame en opstandige mensen, zoals Romeinen 10:21 ons zegt. Maar zij zijn niet degenen waar Paulus zich specifiek tot richt. Hij sprak over de Israëlieten voorafgaand aan de verstrooiing in 721 v.Chr.

HEEFT GOD ZIJN VOLK VERWORPEN?

Het antwoord op deze vraag is Ja en Nee. Romeinen 11:1 en 2 zegt,

1 Dan is nu mijn vraag: heeft God zijn volk soms verstoten? Beslist niet. Ik ben immers zelf een Israëliet, een nakomeling van Abraham, afkomstig uit de stam Benjamin. 2 God heeft zijn volk, dat hij al van tevoren uitgekozen heeft, niet verstoten. Of weet u niet wat de Schrift over Elia zegt, hoe hij Israël bij God aanklaagt?

Velen hebben dit tekstgedeelte toegepast op degenen die zichzelf Jood noemen, maar die nog steeds Christus verwerpen. Deze tekst is gebruikt om allerlei soorten zonden toe te laten, alsof God toch niet van 'zijn verkoren volk' zou scheiden, ongeacht hun daden. In 1940 konden terroristen zoals Menachem Begin en Irgun Gang het King David Hotel opblazen en hierbij 91 mensen doden. In de ogen van vele christenen waren zij echter nog steeds de 'gekozene'. Yitzhak Shamir gaf de order aan zijn Stern Gang om Count Folke Bernadotte te vermoorden in 1948. Ondanks deze daad was hij nog steeds de 'verkorene' in de ogen van vele christenen.

Het lijkt wel dat terrorisme geen terrorisme meer is als het gedaan wordt door een Jood. Voor deze mensen zijn Israëlieten bevoorrechte mensen die zich niet aan dezelfde standaarden als anderen behoeven te houden.

Het is namelijk zo dat God IS gescheiden van Israël en haar heeft wegzonden uit Zijn huis. En het is namelijk zo dat God zowel Israël als Juda HEEFT verstoten, zoals Jeremia 7:15 ons vertelt,

15 Ik zal jullie (Juda) verstoten, zoals ik jullie broedervolk, het nageslacht van Efraïm, verstoten heb.

De vraag is dus: *Wat bedoelde Paulus dan, toen hij erop stond dat God Israël niet echt had weggedaan? Sprak Paulus het duidelijke woord uit de Bijbel dan tegen? Nee, Paulus maakte het punt dat God een weg had gemaakt voor zowel Israël als Juda om 'verkoren' te blijven, oftewel getrouwd met God. Het was niet LOS van Christus, maar DOOR Christus.*

God maakte een voorziening voor de mens om een echte Jood te blijven, of er één te worden. Dit is beschreven in mijn boek 'Who is a Jew?'

Zo bestaat ook de mogelijkheid om een echte Israëliet te worden. Dat is het onderwerp van deze studie.

Om onderdeel van de stam van Juda te blijven was het nodig de Koning-Messias, Jezus Christus, te accepteren. En om een 'verkozen' Israëliet te worden is het nodig om Jezus Christus als de Heer van Jozef te accepteren. Terwijl individuen van het natuurlijke Juda of het natuurlijke Israël verstoten waren en gestorven zijn buiten Christus, leefde de natie zelf voort in embryovorm. Het werd bevolkt door ware gelovigen. Dit was uiteraard een kleine, maar belangrijke minderheid.

We lieten zien in het boek met de titel 'Who is a Jew?' dat Jezus' discipelen zelf burgers bleven van de stam van Juda, want het burgerschap bleef in Jezus, de Prins van de stam. Hoewel de meerderheid van het natuurlijke Juda werd afgesneden van de stam vanwege schending van de wet, liet dit de stam niet zonder inwoners achter. Hetzelfde geldt voor Israël. Er zijn altijd overwinnaars ('het overblijfsel') in elk tijdperk. Zo zijn er altijd burgers van Israël geweest, ondanks het feit dat de meerderheid was afgesneden wegens schending van de wet.

Paulus' voorbeeld om zijn punt te bewijzen wordt gevonden in Romeinen 11:3-5, waar hij teruggrijpt op het verhaal van Elia. Elia dacht dat hij alleen was overgebleven, maar God zei dat er nog 7000 man was die Hij voor Zichzelf had bewaard. Paulus nam dit woord als een aanwijzing dat ongeacht wat er gebeurd met het volk van Israël, God altijd een restant van mensen bewaard voor Zichzelf. De kern van Israëlitische inwoners die de naam van Israël in de ogen van God zou blijven dragen.

Er zijn dus altijd Israëlieten geweest in de ogen van God zelfs na de verwoesting van de natie met de naam *Israël*. Israël was als een volk afgesneden, dat is waar, maar God heeft altijd voor Zichzelf het zaad van een nieuwe natie behouden. Dit zaad zal opstaan aan het eind van de geschiedenis. Deze kleine zaadjes zijn de overwinnaars, het gekozen overblijfsel. Er waren er 7000 in de dagen van Elia. Het feit is dat zij destijds de enige ware Israëlieten waren van het gehele Israël. Uit de miljoenen tellende natuurlijke Israëlieten die de natie destijds bevatte, waren er maar 7000 Israëlieten in de ogen van God. *Deze 7000 van het gekozen overblijfsel waren de overwinnaars in hun tijd.*

Er is vandaag de dag niets veranderd. De Joden zijn niet Gods verkoren volk. Ook de ex-Israëlieten in de verstrooiing zijn dat niet. De 'gekozenen' of 'verkorenen' zijn verkoren om te regeren en alleen de overwinnaars zullen regeren (Op. 20:6). Ja, men moet een Israëliet zijn om verkozen te worden, maar men moet een overwinnaar zijn om een Israëliet te zijn in de ogen van God. Men moet gedisciplineerd en getraind worden op dezelfde wijze als Jakob gedisciplineerd en getraind werd voor hij een echte Israëliet door God werd genoemd. Paulus schrijft in Romeinen 9:6-8,

6 God heeft zijn belofte niet gebroken. Want niet alle (natuurlijke) Israëlieten behoren werkelijk tot Israël, 7 niet alle nakomelingen van Abraham zijn ook werkelijk zijn kinderen. Er staat immers geschreven: 'Alleen de nakomelingen van Isaak zullen gelden als jouw nageslacht.' 8 Dat wil zeggen: ze zijn niet door hun natuurlijke afstamming kinderen van God, maar gelden als nageslacht van Abraham op grond van Gods belofte.

De enige echte Israëlieten zijn de overwinnaars. Deze worden toevertrouwd te regeren in Zijn Koninkrijk gedurende het duizendjarige Messiaanse tijdperk. Dit zijn geen bevoorrechte mensen die straffeloos kunnen zondigen. Dit zijn mensen die, zoals Jakob zelf, gedisciplineerd en getraind zijn tot het karakter van Jezus Christus. Ze zullen anderen mensen leren een ware Israëliet te worden door hen voor te leven.

Romeinen 11:7 concludeert dan,

7 Wat betekent dit alles? Wat Israël heeft nagestreefd, heeft het niet bereikt; alleen zij die zijn uitgekozen (exloge, 'de gekozenen') hebben het bereikt. De overigen werden onbuigzaam.

Paulus gaat dan verder door te vertellen dat de val van Israël uiteindelijk tot voordeel van de gehele wereld is geworden. Zelfs de Israëlieten die gestorven zijn in hun zonden zullen uiteindelijk tot de kennis van Jezus Christus komen. Zij zullen geen deel hebben aan de eerste opstanding; deze is voor de 'rest die overwint'. Toch zullen zij onderdeel zijn van de 'verzoening van de wereld' (Rom. 11:15). God heeft hen 'uitgeleverd aan de ongehoorzaamheid, opdat hij voor ieder mens barmhartig kan zijn' (Rom. 11:32). Maar dit is een onderwerp dat wij in andere boeken¹ bespreken en is te diepgaand voor het onderwerp 'Wie is een Israëliet?'

¹ Met name de boeken: 'Het Jubeljaar van de schepping' en 'Het herstel van alle dingen'.

HOOFDSTUK 6

Hertrouwen en Verzamelen

De oplossing voor Israëls (echt)scheiding van God is om opnieuw met God te hertrouwen in de persoon van Jezus Christus. Dit is de achtergrond die we moeten begrijpen wanneer er gesproken wordt over het 'bruiloftsmaal van het Lam' in Op. 19:9. Een ieder moet dit voor zichzelf persoonlijk toepassen, maar er is ook een tijd in de geschiedenis dat Jezus zal trouwen met zijn bruidsgemeente als geheel. Deze bruidsgemeente bestaat uit alle individuen die met hem getrouwd zijn gedurende de geschiedenis.

Sommigen geloven niet in een Bruidsgemeente of het feit dat Jezus Christus met Zijn lichaam van mensen zal trouwen op een moment in de toekomst. Hun visie is beperkt tot het persoonlijke vlak. Anderen zien slechts de vervulling op grote schaal en vergeten de persoonlijke toepassing. We zullen beide vervullingen moeten zien om het gehele plan van God te kennen. Niet alleen individueel, maar ook voor Zijn schepping als geheel.

Op het persoonlijke vlak zijn er drie fasen richting het huwelijksverbond met Jezus Christus. De eerste stap is om gerechtvaardigd te worden door geloof in het bloed van Het Lam – oftewel de ervaring van het Paasfeest (Pasen). De tweede fase is om vervuld te worden met de Heilige Geest – oftewel de ervaring van het Pinksterfeest (Pinksteren). Deze fasen kunnen niet worden overgeslagen indien iemand verlangt om dat uiteindelijke feest van Israël te mogen ervaren, het Loofhuttenfeest.

Pasen en Pinksteren zijn beide vervuld in 33 n.Chr. Jezus werd het Paaslam toen Hij stierf aan het kruis. Na zijn opstanding voer Hij ten hemel en kwam terug op het Pinksterfeest, naar Zijn belofte (Hand 2:1) om dit feest in vervulling te laten gaan. Dit voleindigde Zijn werk bij Zijn eerste komst – het werk dat Hij moest doen als Koning-Messias van Juda.

De najaarsfeesten (Trompetten, Verzoendag en Loofhutten) zullen in vervulling gaan bij de gebeurtenissen die de tweede komst van Jezus zullen vergezellen, als hij komt als de Heerser van het geboorterecht van Jozef. Dit is de tijd van de 'bruiloft' die het boek Openbaringen beschrijft.

De vervulling van Pasen in 33 n.Chr. betekent voor ons als individuen dat wij in die huwelijksrelatie met Jezus Christus kunnen en mogen komen. Maar vanwege onze geestelijke onvolwassenheid en onvolmaaktheid is onze relatie met Jezus Christus niet ineens volmaakt op het moment dat we gerechtvaardigd werden door het geloof – en ook niet toen we Pinksteren ervoeren. We zullen steeds moeten blijven groeien. Dit huwelijksverbond is niet wat het uiteindelijk zal zijn.

De Bijbel spreekt over twee soorten huwelijken en twee soorten bruiden. De ene is volmaakt, de andere is onvolmaakt. Beiden zijn ze juridisch volmaakt gemaakt door het bloed van Jezus Christus, die de dingen roept, die niet zijn, alsof zij waren (Rom. 4:17). Jezus heeft zijn onvolmaakte Bruid lief, maar Hij zal Zijn bruid niet in deze toestand laten en zodoende altijd moeten roepen wat er NIET is alsof het er is. Er zijn twee bruiden en deze zijn afgebeeld door Hagar en Sarah. Er zijn twee typen (huwelijks)verbonden; het oude en het nieuwe.

Pinksteren begon bij de berg Sinai op de dag dat God met het Huis van Israël in het huwelijk trad. Pinksteren is daarom een herdenking van het Oude Verbond. Het is het type huwelijk dat voorwaardelijk is, omdat er 'als'-clausules in vermeld worden (Ex 19:5). Het Oude Verbond stond echtscheiding toe. Dit moest wel, omdat huwelijken tussen onvolmaakte mensen niet altijd functioneren zoals dat zou moeten. Zoals we

inmiddels hebben gezien, scheidde God van het Huis van Israël. Dit werd niet alleen maar toegestaan (Deut. 24:1), maar dit was ook noodzakelijk om een Nieuw Verbond op te richten met een volmaakte Bruid – een huwelijk dat nooit zou eindigen, omdat zowel Bruidegom als Bruid volmaakt zijn en altijd in volledige overeenstemming met elkaar zullen blijven.

De Kerk die God 'trouwde' op de Pinksterdag in Handelingen 2 is ook een Kerk met gebreken. Dit is vanzelfsprekend, omdat deze Kerk bestaat uit onvolmaakte christelijke individuen. In deze fase van ontwikkeling is de Kerk een Hagar. Hoewel dit huwelijk bestaat onder het Nieuwe Verbond, is het in de praktijk een Oude Verbondsrelatie. Het kan ook niet anders, want het is ingesteld op de Pinksterdag en niet bij het Loofhuttenfeest. In feite is het doel van Pinksteren om te leren geleid te worden door de Heilige Geest – met andere woorden om gehoorzaamheid te leren totdat we in volledige overeenstemming met Zijn wil komen. Dan vind gehoorzaamheid haar uiteindelijke doel in overeenstemming met Zijn wil.

Wanneer een huwelijk gebaseerd is op overeenstemming in alle dingen, en beide partners met één mond spreken en één geest hebben, dan is het niet meer nodig om tegen elkaar te zeggen: "Ken de Heer!", want allen zullen mij kennen, van klein tot groot. (Heb. 8:11). Jezus zal Zijn Bruid niets op hoeven te leggen, omdat ze één zal zijn met haar Man en alle dingen doet zoals Hij dit zou doen, en alle dingen spreekt die Hij zou spreken. Dit is de aard van het Nieuwe Verbond. Dit is het huwelijk op de nieuwe Sionsberg (Heb. 12:22) tijdens het Loofhuttenfeest in het Nieuwe Jeruzalem. Dit is Sara. Dit huwelijk brengt het beloofde Zaad voort; Christus in u.

Een volledige uiteenzetting over deze twee huwelijken staat in het boek 'Old and New Covenant Marriage'. Voor deze studie volstaat bovenstaande.

DE BRUID IS ISRAËL

Toen aan Johannes 'de Bruid, de vrouw van het Lam' werd getoond zag hij een stad waar op de poorten de namen van de twaalf stammen van Israël geschreven stonden (Op. 21:12). Dit is geen stad met een enkele poort, genaamd 'Juda', ook niet met drie namen: Juda, Benjamin en Levi. Deze stad heeft de bedoeling om *alle stammen* als een verenigde natie weer te geven: 'Het Verenigde Huis van Israël'.

Verder wijst Openbaring 21:27 erop dat deze stad alleen gelovigen bevat,

27 Maar alles wat verwerpelijk is en iedereen die zich met gruwelijke dingen en leugens inlaat, komt de stad niet binnen, alleen zij die in het boek van het leven staan, het boek van het lam.

Wanneer we dit toepassen op de grote hereniging tussen Jezus Christus en Israël zoals geprofeteerd in Hosea en vele andere plaatsen, zien we dat de verzameling van de stammen plaatsvindt na het grote huwelijksfeest zelf. Dit hertrouwen is wettelijk noodzakelijk voordat God Israëls verstrooiing kan beëindigen en ze terug kan brengen in Zijn huis.

Dit wil niet per definitie zeggen dat dit alleen betrekking heeft op genealogische (natuurlijke) Israëlieten, zoals sommigen beweren. Israëls afstamming was niet de cruciale factor toen God zich van hen scheidde in 721 v.Chr. en dit zal dus ook niet zo zijn bij haar hereniging. Jesaja 56 profeteert,

6 En de vreemdeling die zich met de HEER heeft verbonden om hem te dienen en zijn naam lief te hebben, om dienaar van de HEER te zijn – ieder die de sabbat in acht neemt en niet ontwijdt, ieder die vasthoudt aan mijn verbond –, 7 hem breng ik naar mijn heilige berg, hem schenk ik vreugde in mijn huis van

gebed; zijn offers zijn welkom op mijn altaar. Mijn tempel zal heten 'Huis van gebed voor alle volken'. 8 Zo spreekt God, de HEER, die bijeenbrengt wie uit Israël verdreven waren: Ik breng er nog meer bijeen dan al bijeengebracht zijn.

Jesaja verwees hier naar het gebed van Salomo bij de inwijding van de tempel in 1 Kon. 8:41-43,

41 Ook wanneer een vreemdeling, die niet tot uw volk Israël behoort en die uit een ver land hierheen is gekomen om u te vereren 42 – want ook daar is de faam van uw sterke hand en opgeheven arm doorgedrongen –, wanneer een vreemdeling hierheen komt en een gebed richt naar deze tempel, 43 aanhoor hem dan vanuit de hemel, uw woonplaats, en doe wat hij u vraagt. Dan zullen alle volken op aarde uw naam leren kennen en ontzag voor u tonen, zoals uw volk Israël dat doet, en zij zullen weten dat uw naam verbonden is aan deze tempel die ik heb gebouwd.

En zo is het duidelijk dat, hoewel Israël een uitverkoren vat was om het Evangelie te brengen en de kennis van God, *zij niet de enigen zijn die gered worden*. Hun taak was om het Goede Nieuws van redding aan de rest van de wereld te brengen, zodat alle naties mogen delen in de zegeningen van Abraham. Op die wijze kan de belofte aan Abraham in vervulling gaan, waar God zegt: "*In jouw nageslacht zullen alle volken op aarde gezegend worden*" (Genesis 12:3; Handelingen 3:25).

Israël als natie is dus samengesteld uit alle nationaliteiten die hun burgerschap van het Koninkrijk hebben ontvangen. Meer specifiek: elke christelijke gelovige is een 'Jood' en elke ware 'Jood' die tot het Zoonschap komt is een Israëliet. Houd in gedachten dat er geen Israëlieten meer zijn in de wereld, er zijn alleen ex-Israëlieten uit de verstrooiing. Vandaag de dag hebben velen voorouders die *Israëlieten waren*, maar dat maakt hen geen Israëlieten vanuit Gods oogpunt. Hun status van Israëliet eindigde toen God van hen scheidde. De enige manier om deze titel weer te mogen ontvangen is door het Zoonschap, en het Zoonschap is het doel van het eerstgeboorterecht van Jozef. Dit gebeurt zonder (genealogisch) aanzien des persoons.

Om deel te mogen hebben aan de Bruid van Christus moet iemand een Israëliet zijn. God wil alleen trouwen met een natie die bestaat uit burgers van Israël. *En het burgerschap is een juridische aangelegenheid; niet een genealogische*. Het burgerschap is toegankelijk voor alle mensen, maar ze moeten burger worden van Israël om met Hem te kunnen trouwen. De Bruid is *exclusief* wanneer we over de natie spreken, maar *inclusief* voor een ieder die aan de voorwaarden voldoet.

HET VERENIGD KONINKRIJK VAN ISRAËL

De profeten spreken over de verzameling van zowel Israël als Juda om te laten zien dat de grote scheiding tussen deze twee naties hersteld is. Het Verdeelde Koninkrijk moet herenigd worden voordat de bruiloft en verzameling kan plaatsvinden. Jezus kwam eerst om de Juda fase van het Koninkrijk te vestigen. Zijn discipelen werden ware 'Joden'. De tweede komst van Christus is nodig om de Jozef (Israël) fase van het Koninkrijk te vestigen. De ware 'Joden' die ook ware Israëlieten worden zijn de burgers die samen het Verenigde Koninkrijk van Israël vormen. Dit zijn diegenen die Christus ontvangen als zowel Koning van Juda, als Koning van Israël. Zij hebben Hem door het geloof ontvangen als het Paaslam, maar ook als Diegene die het patroon van 'Geopenbaarde Zoon' heeft neergezet. Dit is de enige weg tot het burgerschap van Israël en het vraagt van een persoon om een overwinnaar te zijn en zo het Loofhuttenfeest te vervullen.

Wanneer een persoon een wettige inwoner van Juda is geworden, dan kan hij mogelijk ook een inwoner van het Verenigde Koninkrijk van Israël worden. Dit is een groter Koninkrijk. Feitelijk is het niets anders dan het Koninkrijk van God. Maar om een Israëliet

te worden moet iemand zich aansluiten bij Jozef, de houder van het eerstgeboorterecht. Bij de tweede komst van Jezus komt Hij als de Heerser over het eerstgeboorterecht van Jozef. Daarom moet iemand geloven dat de ware erfgenaam van het Jozefs eerstgeboorterecht Jezus Christus is, samen met de overwinnaars (de Jozefgemeenschap). Dit zijn diegenen die gekozen zijn om met Hem te regeren gedurende de duizend jaar (Op. 20:6).

Jozef zegt iets over het Zoonschap. Jezus was de eerste van de geopenbaarde zonen van God. Hij heeft hiermee het patroon neergezet als eerstgeborene van de doden (Kol. 1:18). Degenen die verdergaan dan Pasen en Pinksteren in de vervulling van het Loofhuttenfeest zijn de overwinnaars die uiteindelijk de geopenbaarde zonen van God zullen worden zoals beschreven in Rom. 8:19-21. *De weg is open voor iedere gelovige, maar niet iedere gelovige is een overwinnaar.* Iemand kan Jezus aanvaarden als zijn 'Paaslam' zonder Hem te aanvaarden als zijn 'Loofhut'.

De geopenbaarde zonen van God zijn diegenen die niet alleen Jezus Christus hebben aanvaard, maar die ook tot de volwassenheid van het Zoonschap komen. Paulus beschrijft dit in de brief aan Galaten (4:1-7) en in andere brieven als de *huiothesia*, de 'plaatsing van Zonen'. Hij zegt dat zolang we onvolwassen kinderen zijn er feitelijk geen verschil is tussen een kind en een slaaf, zelfs al zijn we feitelijk heer over alles. Een baby die wordt geboren in een familie is de erfgenaam van het huis van zijn vader, maar hij wordt pas een echte Zoon wanneer hij de volwassenheid verkrijgt.

Dit is ook zo bij dit type Zoonschap. Een babychristen kan een erfgenaam van alles zijn, maar hij wordt pas in de juridische positie van Zoon geplaatst wanneer hij de volwassenheid bereikt. Alleen dan ontvangt hij volledige autoriteit van de Vader. Om deze volwassenheid te bereiken zal men door alle belangrijke ontwikkelingsfasen moeten gaan die zijn omvat in de feesten van Israël: Pasen, Pinksteren en Loofhutten. Iemand moet gerechtvaardigd, geheiligd en uiteindelijk verheerlijkt worden. Iemand moet volledig worden gered in geest, lichaam en ziel.

Wanneer een persoon aan deze voorwaarden voldoet, dan en alleen dan kan worden gezegd dat hij werkelijk een Israëliet is. Het koste Jakob 98 jaren om het punt in zijn leven te bereiken dat hij Israëliet werd. Het lijkt erop dat het voor ons niet zo lang hoeft te duren, omdat we van de fouten van het leven van Jakob mogen leren uit de Schrift. En ook moeten we op basis van de Schrift zien dat er een verschil is tussen een ware Jood en een ware Israëliet.

Hosea 1:11 zegt,

2 Dan zullen de kinderen van Juda en de kinderen van Israël weer bijeenkomen en één leider aanstellen. Op de dag dat God zelf zal zaaien, op de grote dag van Jizreël, zullen ze uit de aarde opschieten.

De leidsman die Juda en Israël zal aanwijzen is Jezus Christus. Hij is de rechtmatige Heerser van de troon van Juda en het Koninkrijk (geboorterecht) van Jozef-Israël. Het vers hierboven zegt NIET dat Hij zichzelf tot Koning over Juda en Israël zal uitroepen. Het zegt dat 'zij' Hem zullen uitroepen als Leider. Dit is belangrijk in het licht van het feit dat zijn leiderschap zo vaak betwist is. Toen Jezus kwam als Heerser van de troon van David, betwisten de hogepriesters dit. Zij wezen hem NIET aan als Leider. Zij wilden iemand die meer militaire kracht zou inzetten om de Romeinen te dwingen zich over te geven. Hij paste niet in hun beeld van de Messias.

En daarom doodden ze de Heerser om zo Zijn erfenis te kunnen ontvangen (Mat. 21:38). Met andere woorden; ze betwistten Zijn rechten als Heerser, of Koning over Juda. Maar diegenen die hem WEL aannamen waren de ware Joden en in de ogen van God bleven zij de ware inwoners van Juda. De anderen werden afgesneden van hun stam, naar de wet,

en hun ranken werden gevuld met mensen uit andere natiën die Jezus Christus met vreugde aanvaardden als hun Koning. Samen vormden zij het Koninkrijk van God – hoewel dit Koninkrijk in zijn eerste ontwikkeling zat.

In essentie was het een Juda Koninkrijk. Dit werd bekend als 'de Kerk', maar in de ogen van God was dit Juda. Er zou een tweede komst van Christus nodig zijn om dit Koninkrijk naar de volle glorie van het Koninkrijk van Israël te brengen. Zoals koning David zelf de eerste koning van Juda was, zo is het ook met Jezus Christus. De Kerk heeft Hem uitgeroepen tot Koning van Juda gedurende de afgelopen 2000 jaar, maar nu, rondom Zijn tweede komst, moet Hij ook worden uitgeroepen tot Koning van Israël – het Verenigde Koninkrijk van Israël.

Maar opnieuw wordt Zijn Eerstgeboorterecht van Jozef betwist door de zionisten en vele zionistische christenen die hen steunen. De zionistische staat Israël claimt het Koninkrijk van God te zijn; of tenminste het begin daarvan. Als dat waar zou zijn, dan zouden christenen het judaïsme moeten gaan aanhangen als religie om deel van de Bruid van Christus te worden. Maar het judaïsme vereist ook dat men Jezus als de Christus verwerpt. De enige manier waarop een christen een Jood kan worden is wanneer Hij de rabbijnen bedriegt door ze te laten denken dat hij Jezus Christus verwerpt. Zo'n leugen is geen christelijke deugd.

Het zionisme steunen is eigenlijk de rol van Judas ten uitvoer brengen. Judas was de discipel van Jezus die dacht dat hij Jezus kon dwingen om Zijn kracht aan te wenden om zichzelf tot Messias uit te roepen. Zo verraadde hij Jezus aan de hogepriesters. Judas zat ernaast. Vandaag de dag verraden zionisten Jezus Christus opnieuw als het gaat om het Eerstgeboorterecht van Jozef. Zij zijn God op een zeer gedreven manier aan het helpen om Zijn profetieën in vervulling te laten gaan en Hem zo te dwingen terug te komen. Het lijkt erop dat de christenen die hen steunen een 'Armageddon' willen veroorzaken om Jezus zo te dwingen terug te komen om de zionisten te bevrijden van de ondergang. Dit is de werkwijze van Judas. Wat zullen ze doen als hun plan mislukt? Judas verhing zichzelf.

Hier volgt dan de ironie. Het lijkt erop dat deze christenen de zionisten liefhebben, maar feitelijk brengen ze hen naar de vernietiging door ze te betalen om naar Palestina en Jeruzalem terug te gaan, terwijl we weten dat Jeruzalem zal worden vernietigd. Aan de andere kant heb ik, die deze vernietiging aan zie komen en hierover heb gepubliceerd, de Joden gewaarschuwd NIET naar 'Israël' te migreren. En nu word ik een 'antisemiet' genoemd en word ik beschuldigd van Jodenhaat! Wat een ironie. Als ik de Joden werkelijk zou haten zou ik geld aan hen geven zodat ze allemaal naar Tel Aviv zouden gaan. Dan, wanneer Jeremia 19:11 in vervulling zal gaan en God Jeruzalem vernietigd, zou ik blij kunnen zijn dat ik ervoor gezorgd heb dat er wat meer Joodse families zijn vernietigd.

Maar nee, ik haat geen Joden. Ik haat niemand. Mijn tegenstand tegen het zionisme is gebaseerd op mijn verstaan van de Schrift. Ik wil geen moderne Judas worden, wiens ambt aan een ander werd gegeven (Hand. 1:20). Het is mijn verlangen dat alle mensen behouden worden en zullen komen tot de kennis van Jezus Christus. Omdat de Schrift spreekt over het wegsturen van de slavin (Hagar, het oude Jeruzalem), moet ik mensen wijzen op de weg waardoor ze aan het komende oordeel kunnen ontkomen.

De wijze waarop we deel kunnen krijgen aan de Sarah-Bruid die Jezus zal trouwen door het Nieuwe Verbond is dit: accepteer Jezus als Koning van Juda, en ga vervolgens staan in het geboorterecht van de plaatsing van zonen. Op deze wijze zult u Jezus zien als de Leidsman van zowel Juda als Israël, en zult u een burger zijn van het Verenigde Koninkrijk van Israël.

DE HELER VAN DE BREUK

Jezus Christus is de grote Hersteller van de breuk die genoemd wordt in Jesaja 58:12,

12 Je eigen mensen zullen weer opbouwen wat al eeuwenlang verwoest ligt; fundamenten, door vroegere generaties gelegd, zullen weer worden hersteld. Dan zal men je noemen 'Hersteller van muren', 'Herbouwer van straten'.

De twee komsten van Christus herstellen de breuk tussen Juda en Israël. Door Zijn komst uit de stam van Juda heeft Hij zich gekwalificeerd als haar Koning – de drager van het Heersersmandaat. Maar bij Zijn tweede komst claimt hij het eerstgeboorterecht en komt Hij dus als Jozef, de man van wie de mantel gedoopt was in bloed (Gen. 37:31; Op. 19:13).

In mijn boek 'The Laws of the Second Coming' heb ik laten zien hoe Jezus Christus de wet van de twee duiven in Leviticus 14, die nodig zijn om melaatsen (sterfelijke mensen) te reinigen, vervuld. De eerste duif werd gedood in een aarden vat, en zo moest Christus een sterfelijk lichaam, gemaakt van het stof van de aarde, aannemen om daarin gedood te worden. De tweede duif moest in het bloed van de eerste duif worden gedoopt en in het open veld worden vrijgelaten. Dit profeteerde over de tweede komst van Christus. Omdat Hij in de wereld wordt vrijgelaten met zijn mantel gedoopt in bloed. Matteüs vertelt ons dat 'het veld de wereld is'. De wet profeteert dus over de beide komsten van Christus.

Bij Zijn tweede komst als Heerser van Jozef verenigt Hij de scepter en het eerstgeboorterecht onder één Hoofd, onder één Leider, zoals Hosea 2:2 zegt. In deze grote bruiloft met het Verenigde Huis van Israël zal Hij een volwassen vrouw trouwen, die in overeenstemming is met Hem, die Hem begrijpt en is zoals Hij is. Hij zal geen ongelijk juk meer dragen met Hagar, de slavin, maar zal een juk dragen met Sara, de vrije. Hij is niet meer verbonden met Hagar – het oude Jeruzalem, noch met haar kinderen, de Ismaëlieten. Hij zal alleen verbonden zijn met Sara – het Nieuwe Jeruzalem – en haar kinderen; het Isaakgenootschap.

En zo zal de Bruid van Christus een volwassen Sara zijn die bestaat uit volwassen christenen die het Koninkrijk beërven als ware Israëlieten.

NATANAËL, DE WARE ISRAËLIET

Jezus sprak tot Natanaël in Joh. 1:47–49,

47 Jezus zag Natanaël aankomen en zei: 'Dat is nu een echte Israëliet, een mens zonder bedrog.'

Jezus herkende dat Natanaël niet gelijk was aan de bedrieger Jakob, maar was als de man Israël, nadat hij met de engel gestreden had. Waarom noemde Jezus hem 'een echte Israëliet'? Waren de andere discipelen immers ook niet Israëlieten uit Galilea, het thuisland van Benjamin?

48 'Waar kent u mij van?' vroeg Natanaël. Jezus antwoordde: 'Ik had je al gezien voordat Filippus je riep, toen je onder de vijgenboom zat.'

Niemand kan een Israëliet worden zonder eerst deel uit te maken van de vijgenboom van Juda. Een ware 'Jood' worden gaat vooraf aan een ware Israëliet worden. Iemand moet eerst Jezus hebben aanvaard in Zijn Juda werk voordat Hij hem kan aanvaarden in Zijn Jozef werk.

49 'Rabbi, u bent de Zoon van God, u bent de koning van Israël!' zei Natanaël.

Toen Jezus aan het kruis hing, zei de tekst boven Hem dat Hij de Koning der Joden was, oftewel Koning van Judea. Maar Natanaël roept Jezus uit tot Koning over Israël. En ja, dat is een verschil. De zoon van Salomo was slechts koning van Juda, maar David en Salomo waren beiden koningen van Israël – het Verenigde Koninkrijk van alle stammen.

In de genoemde passages uit Johannes was Natanaël een type van de volwassen Zoon; een schaduw voor een ieder die het Zoonschap verlangt. Diegenen die tevreden zijn met hun geloof in de dood en opstanding van Jezus – en niet verder kijken – zijn waarschijnlijk niet onder de overwinnaars, die het Zoonschap verkrijgen. Maar deze dingen zijn geschreven om onze lezers uit te dagen met grotere dingen. Er is meer in het christenleven dan Jezus aanvaarden en vervolgens wachten op Zijn wederkomst terwijl we doorleven alsof er hier verder niets met God 'te ervaren' is. Rechtvaardiging is de deur die geopend wordt naar een totaal nieuwe ervaring met God, waardoor we leren om Zijn stem te horen en te gehoorzamen, terwijl we dagelijks door de Geest geleid worden.

EEN OVERWINNAAR ZIJN

Een overwinnaar wordt gemotiveerd door de stem van God, in plaats van op mensen te reageren. Het geloof komt door het horen van het woord van God (Rom. 10:17). Een overwinnaar leeft vanuit het geloof en niet door wat hij ziet. Overwinnaars hebben geen last meer van 'onbuigzaamheid' (hardheid van het hart), wat Paulus schrijft in Rom. 11:7,

7 Wat betekent dit alles? Wat Israël heeft nagestreefd, heeft het niet bereikt; alleen zij die zijn uitgekozen hebben het bereikt. De overigen werden onbuigzaam

Overwinnaars zijn diegenen die de kunst van het vergeven in de praktijk brengen. Jezus vertelde een gelijkenis in Mat. 18:22–35, om te illustreren dat diegenen die anderen niet vergeven hun Jubeljaar verspelen en geoordeeld zullen worden naar hun eigen maatstaven. Dit betekent niet dat diegenen hun redding verliezen. Het betekent dat ze geclassificeerd worden als onrechtvaardige dienstknechten die een 'paar slagen' of 'veel slagen' ontvangen, voordat hen het leven gegeven wordt (Luk. 12:48).

Overwinnaars zijn diegenen die gehoorzaamheid hebben geleerd door de ervaringen en het lijden hier op aarde. Een gehoorzaam hart is het tegenovergestelde van een wetteloze aard. Jezus zegt in Mat. 7:21–23 dat velen zullen komen in Zijn naam en zeggen: "Heer, Heer," alsof ze zichzelf onderwerpen aan Hem. En dan zal Hij hun rechtuit zeggen: "Ik heb jullie nooit gekend. Weg met jullie, wetsverkrachters!"

De overwinnaars zijn volwassen in hun mogelijkheid om de ander lief te hebben. Jezus leerde in Luk. 14:12–14 dat diegenen die deel willen hebben aan de eerste opstanding onvoorwaardelijke liefde moeten bezitten. Het beeld dat Hij hiervoor gebruikte was door mensen uit te nodigen voor het diner die niet de mogelijkheid hadden om hiervoor iets terug te kunnen doen. Zulke handelingen zullen worden terugbetaald bij 'de opstanding van de rechtvaardigen'. Dit is niet de algemene opstanding, maar de eerste opstanding zoals ik in mijn boek 'The Purpose of Resurrection' heb laten zien.

Tot slot, een overwinnaar is iemand die in overeenstemming is met God, omdat dit de basis is van de Nieuwe Verbondsrelatie, het huwelijk. God is op zoek naar een 'Amen' volk, diegenen die Jezus Christus' voorbeeld volgen, die alleen sprak wat Hij van Zijn Vader had gehoord en alleen deed wat Hij zijn Vader zag doen. Jezus is de trouwe en betrouwbare Getuige (Op. 3:14). Een getuige is iemand die getuigt wat hij gezien en gehoord heeft. God zoekt naar getuigen. Niemand kan Gods getuige zijn zonder iets te zien of te horen.

Maar bovenal is God een vrije Bruid aan het vormen, een Sara Bruid van het Nieuwe Jeruzalem. Die Bruid zal meer zijn dan gehoorzaam. Zelfs Hagar had de potentie om gehoorzaam te zijn. Een Sara Bruid gaat verder dan gehoorzaamheid en komt terecht bij overeenstemming met de Wil van de Bruidegom. Alles wat ze doet is wat haar Echtgenoot zou doen. En dat is het enige soort Bruid dat de volledige autoriteit van haar Man kan ontvangen zonder deze autoriteit te misbruiken.

Maak dat uw doel en wordt een echte Israëliet.